

ina plačana v gotovini

Bogoljub

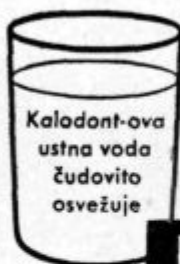
Maj 1938

Če točno
pogledamo:

samo 3 od 10 nimajo zobnega kamna!

Med tisoči jih je le malo, ki ne trpe na zobnem kamnu. Nihče ni varen pred njim -- in s tem pred izgubo zob! Borite se zoper nevarni zobni kamen z rednim čiščenjem zob s Sargovim Kalodontom! Kajti edino Sargov Kalodont vsebuje v Jugoslaviji učinkoviti sulforicinoleat proti zobnemu kamnu.

SARGOV

KALODONT

Proti
zobnemu
kamnu

Mati božja

Od šmarničnih oltarjev dehte dišave pomladnega cvetja, rož in zelenja. Mnogi vernikov se zgrinjajo dan na dan okrog nje, ki se imenuje in je »šveta Mati božja«. Ni ga skoraj slovenskega človeka, ki bi ga notranja sila ne priganjala, da se vsaj meseca majnika približa najboljši Materi.

Katera pa je tista najgloblja korenika, ki iz nje Marijino češčenje vsrkava vso svojo živahnost in vztrajnost? Vsidrana je v tretjem členu apostolske veroizpovedi: »Verujem v Jezusa Kristusa, ... ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device...« V teh kratkih besedah je izraženo skoraj vse, kar o Mariji vemo in verujemo. Marija je Mati Kristusova, torej Mati božja, božja Porodnica. Mati, pa vendar vsekdar brezmadežna, nedotaknjena, ki je svojega edinorojenega Sina, našega Gospoda Jezusa spočela po posebni stvariteljski dejavnosti Svetega Duha. Prav zaradi izredne časti materinstva božjega jo je Bog obvaroval tudi izvirnega greha.

To je ob kratkem naš verski nauk o Mariji, Materi božji. Ali se zavedamo dovolj, kaj pomeni in vsebuje odlični prislov »Mati božja«!

Zanimivo je, kako je neki govornik v pradavnini izvršil svojo nalogo, ko naj bi slavil kralja Filipa Macedonskega. Nič ni govoril o izrednih zmožnostih, ki se je z njimi ta vladar in vojvoda odlikoval, marveč je z zanosom zaklical:

»Filip, dosti je, če rečem, ti si bil oče Aleksandra Velikega!«

Koliko lepega, ganljivega, tolažilnega in blažilnega bodo majnika slišali verniki iz ust številnih cerkvenih govornikov; koliko toplih, prosečih in slavečih popevcic in hvalnic bo privrelo iz vnetih

src, iz navdušenih grl; kdo more prešteti Marijina glasila, tisoče in tisoče knjig, ki povečujejo Marijino odliko in veličino, njeno moč, ljubezen in dobroto!? Končno pa moramo le priznati, da Marijo najbolje častimo, ko kličemo: Ljuba Mati nebeška, dosti je, če rečem: Ti si Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa!

Cudno je, da Sveto pismo o preblaženi Devici ne piše kaj prida. Mali odstavki pa, ki omenjajo Marijo, zadostno dokazujejo, kako upravičeno je naše Marijino češčenje. Le preberimo par takih vrstic nekoliko pazljiveje.

V evangeliju po sv. Mateju (1, 16) beremo: »Jakob pa je imel sina Jožefa, moža Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki je Kristus«. Sveti Janez Ev. pristavi: »In beseda je meso postala« (1, 14), t. j. Jezus, ki je od Marije prejel zemeljsko telo, je večni Sin nebeškega Očeta; Marija je torej Mati božja.

Kako preproste besede in vendar tako tehtne, tako silovite obsežnosti! Marija je bila sveta, tako milosti polna, da je mogla biti Mati božja. In vendar je bila tudi Marija človek, prav kakor drugi ljudje; toda človek po božjih naklepih, tako da jo je Bog imel za vredno, da sodeluje pri najvzvišenejšem dogodku v zgodovini človeškega odrešenja.

Biti Mati božja — ali ni to neizmerna, nezaslišana čast in odlika! Njega, ki ga nebo in zemlja ne moreta obseči, — njega, ki pred njim zakrivajo obličje kerubi in serafi, — tega Boga sprejeti v naročje, ga nositi, negovati, tešiti, rediti in gojiti, — tega Sina božjega ljubiti, na svoje prsi z ognjevito dušo prikleniti, — njega, ki pred njim milijoni in milijoni na kolena padajo in ga s ponižnim srcem molijo, njega je imenovala Marija svojega

otroka, njemu je ukazovala... Res nepojmljiva materinska odlika naše nebeške Matere! »Nihče se ne more z Marijo primerjati« — kliče upravičeno sv. Anzelm ves zavzet. »Razen Boga ni nihče tako velik kot Marija!«

Izbrana gospa, neomadeževana mati je bila preblažena Devica Marija. Kakor bela golobica je prišla na svet, kakor krasna lilija, vsa bela in brez madeža je rastla. Kakršna je bila od početka, taka je ostala

tudi po rojstvu njenega božjega Deteta: Devica, čista kakor novopadli sneg.

Taki materi, kakor je preblažena Devica, gre zares čast in ljubezen, katere je deležna vsa stoletja. Čast in ljubezen, ki jo dajemo Mariji, Kraljici nebes in zemlje, je pa za nas tudi velika uteha in tolažba, »saj še nikdar ni bilo slišati, da bi bila Marija kóga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal, nje pomoči prosil in se njeni priprošnji priporočil.« A. Č.

Majnik moje duše

*Ko lunina svetloba
nad gajem se blesti,
v goščavi skriti slavček
po sreči koprni:*

*Ti ga budiš, Marija,
ko Tvoj prihaja maj,
in duši le odkrit je
nebeški Tvoj sijaj.*

*Oči so mi telesne
v teman zavite mrak;
a vendar v duši moji
budi se spev sladak.*

*Ovija bol me vsega
kot mrak zagrinja gaj;
a duša kakor slavček
želi si v sreče kraj.*

Franjo Neubauer.

Marijino svetišče: Loreto

Veliko božjepotno svetišče v Loretu blizu Ankone v Italiji privablja zadnje čase čim dalje več romarjev, tudi Slovencev z Goriškega in Benečije. Službo božjo, spovedovanje oskrbujejo oo. kapucini. Spovedniki, ki so nastavljeni, so izbrani iz raznih deželá, da morejo postreči vsem narodnostim. Tudi Slovenci imamo svojega zastopnika: znanega Ljubljánčana patra *O t o n a K o c j a n a*, ki je »Bogoljubu« poslal 3 slike z Loreta in kratek popis, za kar se mu toplo zahvaljujemo. Cerkev v Loretu se imenuje »papeška bazilika svete hiše«, ki je v poslednji dobi dokaj obnovljena. Dobila je nov tlak iz marmornih belih in črnih plošč, dva 3 m visoka svečnika, kjer vedno gore od romarjev darovane sveče na čast Materi božji, dve novi brnasti umetno izdelani svetilki za večno luč, nov tabernakelj z baldahinom, ki je stal 18.000 lir. Prenovljeni in urejeni so tudi prostori za tujce, za bolnike.

V Loretu se stalno uresničuje to, kar izraža znana molitev sv. Bernarda: »Spomni se, premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti kúga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočil...«

Leta 1937 je bilo pripeljanih do 2000 bolnikov. Od teh je bilo 18 ozdravljenih. Med njimi so bili tudi taki, ki so imeli težke, neozdravljive bolezni. Kdo pa more sešteti one, ki se vračajo z božje poti v Loretu ozdravljeni na duši!

Tudi tu imajo procesije s sv. Reš. Telesom kakor v Lurdu, in blagoslavljaajo bolnike. Za letos je bilo napovedanih že do 20 bolniških vlakov. — V Loretu izhaja poseben list, ki objavlja tudi slike bolnikov, ozdravljenih po Marijini priprošnji.

Ko se je med sveto stolico in italijansko kraljevo vlado 11. februarja 1929 dosegla poravnava v zadevi cerkvene države, so bila vrnjena upravi sv. stolice tudi nekatera svetišča in posestva izven Rima. Med temi je omeniti v prvi vrsti loretsko baziliko, ki slovi po častitljivi starosti, po znamenitih umetninah, zlasti pa po tem, da hrani v svoji notranjosti »hišico Marijino«, ki je bila, kakor trdi legenda, 10. decembra 1924 s Trsata prenešena na loretski hrib.

Po sklenjeni poravnavi je sedanji papež Pij XI. postavil v Loretu svojega zastopnika kot upravitelja papeške posesti naslovnega

naškofa in sedanjega apostolskega nuncijskega na italijanskem kraljevem dvoru, Loret sam z okolico je pa podredil neposredno svoji duhovni oblasti. Od tega časa se je naselilo v loretsko svetišče novo življenje. Kot čuvaje te slavne božje poti je sveti oče nastavil oo. kaptucine, ki skrbje za dušni blagor številnih romarjev kot vneti spovedniki.

Slovenski p. Oton dostavlja: »Ganjeni in hvaležni zaradi mnogih uslišanj lahko z veseljem pričamo, kako presveta Devica kar siplje pomoč tudi s čudežnimi ozdravljenji celo v primerih neozdravljivih bolezni.«

Nato pa nadaljuje:

»Iskreno želim, da bi se tudi naše slovensko ljudstvo zopet seznanilo s to božjo potjo in po možnosti semkaj prihajalo, kakor že nekdanj; saj je s svojimi darovi pripomoglo, da je bila ena največjih kapel tega svetišča

okrašena in posvečena sv. bratoma Cirilu in Metodu.

Obračam se torej po želji svojih predstojnikov tudi do »Bogoljuba«, da bi začel vzbujati zanimanje med slovenskim ljudstvom tudi za Loret in njegovo svetišče.«

Tej prošnji smo s tem ustregli. Ponatisniti smo dali v to številko tudi poslane sličice, ki bodo pripomogle, da si vsakdo lahko vsaj na ta način prepriča o lepoti in veličini tega svetega kraja. Bodoče skupine rimskih romarjev bodo pa mogle svojo pot tako naravnati, da se bodo mimogrede poklonile tudi loretski Mariji.

Pripomnimo še, da je v Loretu tudi sedež posebne »bratovščine svete hišice«, ki sta jo papeža Leon XIII. in Pij X. obdarovala z mnogimi predpraviciami in odpustki. Dobe se slovenski sprejemni lističi s podobico, ki se lahko naroče pri upravi bazilike v Loretu.

Mariji v dar...

Storimo ta mesec Kraljici majnika uslugo, ki bo poleg pobožnosti v cerkvi in doma, napravila nebeški Materi morda največ veselja. Ako se pridružujemo čistilcem Marijinim pri »šmarnicah«, če se sklopimo v ganljivem ljudskem petju v proslavo Brezmadežni, če ji napravimo veselje s pobožnim prejemom svetega obhajila, je to vse hvalevredno in koristno. Toda če preprečujemo, da bogopozabni ljudje prečiste Device vsaj sramotili ne bodo več, smo storili prav tako dobro delo, smo se Mariji izredno prikupili.

Pa boste začudeno vpraševali češ, saj takih izgublencev vendar med nami ni! ... Ni jih bilo prejšnje čase in bi bilo želeti, da bi jih tudi danes ne bilo. Toda na žalost — vedno več jih je. Težko je izreči, še težje zapisati tako obsodbo; zapišemo jo pa zato, da bi se ta ostudna rana na telesu našega ljudstva do korenine iztrebila. V to naj pomagajo vsi dobromisleči verniki.

Katero sramotenje naše nebeške Matere se s tujo italijansko besedo na slovenskih jezikih že tako pogosto valja, bo menda vsem znano. »Svinjska« bogokletnost, s katero obisipljejo brezvestneži »Madono«, t. j. Mater božjo, — in druga bogokletna, prav tako ostudna beseda, katero lučajo nekateri v obraz Bogu samemu z italijanskim izrazom, — in še tretja bogokletnica, ki je nizkotna in nemarna ter ostudna obenem in se je zanesla k nam iz našega juga — vse to izpričuje, kako globoko smo se pogreznili v zasmrajeno mlakušo tudi mi Slovenci. In ta kuga se oprijemlje celo naše mladine, ki se morda zaenkrat še

ne zaveda ne te nesreče, a je dokaz, kako se zavaja v usodno pokvarjenost.

Že parkrat smo pisali o tej satanski pregrehi in prosili dobre vernike, naj skušajo s svojim vplivom med domačimi, med sosedi in prijatelji, med bližnjimi in sorodniki to gnusno razvado preprečevati. Vsaj ves majnik naj bo mesec borbe zoper bogokletnost.

Za ta ponovni poziv smo dobili pobude v zadnjem pastirskem listu, ki ga je razposlal svojim vernikom senjski škof dr. Viktor Burić pod naslovom »Jedna naša sramota«. Toda njegove svarilne besede veljajo prav tako za druge kraje, kjer se je morda šele po svetovni vojni razpasla strašna pregreha bogokletnih besed.

Škof dr. Burić najprej obžaluje, kako se je razširila ta gnusna razvada: ... »proti nobeni osebi se toliko grdih besed ne izgovori kot proti našemu Odrešeniku Jezusu Kristusu; in nobeno žensko ime se toliko ne sramoti kot presladko ime Matere božje.«

Nato škof pojasnjuje grdobijo tega greha, s katerim se človek, ta neznatna stvar božja, drzne dvigniti se zoper svojega Stvarnika in Gospoda... Grdobijo in velikost tega greha označuje svetopisemski Job (15, 25) takole: Bogokletnež »izteguje svojo roko zoper Boga in zoper Vsemogočnega obrača svojo moč«. — Sv. Bernardin Sijenski pravi, »da je jezik bogokletneža oster meč, ki rani božje Srce«. — Sv. Janez Zlatousti piše: »Nič ni gršega, nič ni nesrečnejšega kot zlobnost proti Bogu; nič ni bolj brezbožnega kot kletev Boga.« In sv. Je-

romin zatrjuje: »Vsak drug greh se zdi le neznan, ako ga primerjamo z grehom bogokletja«. — Sv. Tomaž Akvinčan ima bogokletstvo za največji greh, še večji kot uboj, in sicer zato, ker je ubojstvo obrnjeno proti človeku, bogokletstvo pa naravnost proti božjemu Veličanstvu.«

Lahko rečemo: Peklenska zloba sama je naučila človeka, da izgovarja bogokletne besede. In kakšno korist ima od tega?

»Pri drugih pregrehah lahko govorimo o neki nasladi, koristi ali dobičku, ki ga človek doseže, ko žali Boga. Tat krade, da se okoristi s tujo lastnino; — nečistnik se valja v blatu nenravnosti, da uživa grešno naslado; — pijanec se naliva z alkoholom, ki mu nudi užitek svoje vrste. Kakšno korist pa ima preklinjevalec in bogokletnež od tega, če psuje Boga in Marijo? Prav nič drugega nima od tega, kot da si ubija dušo.«

Končno našteva dr. Bulić, kako težke nasledke si naprti človek z zločinom bogokletstva. Sv. pismo grozi: »Človek, ki preklinja

svoje Boga, naj nosi svojo pregreho, (naj pretrpi kazen). In kdor preklinja Gospodovo ime, naj smrti umrje; s kamenjem naj ga posuje vsa množica...« (III Moz 24, 15.) »Kjer se širijo take kletvine« (pravi dalje škof Bulić), »tam ne more biti božjega blagoslova, kajti zaničevanje božje v kletvini kliče na zemljo jezo božjo.«

»Koliko odgovornost si nakopljejo starši, ki se drznejo v pričo nedolžnih otrok izgovarjati take strašne kletvine...«

Tudi senjski škof vabi končno dobre starše in verska društva, naj se bore proti kletvini in bogokletstvu tako dolgo, dokler se ta ostudni tvor popolnoma ne odluči z narodovega telesa.

Ljubezen do nebeške Matere narekuje, naj se vsakdo, kjer more in kjer je priložnost, potegne za čast Nje, ki je Mati prečista, Mati brezmadežna, sveta devic Devica.¹

A. Č.

¹ Glej tudi pojasnilo med »Odgovori«!

Kaj menite

5. Komu naj verjamem?

Dragar je marsikje poskušal s svojo »ameriško vero«, kakor se je rad pohvalil, čeprav so mu zlobne duše rade očitale, da Amerike znotraj še videl ni, ampak da so ga že na pragu obrnili. Kje se je mož nalezel te svoje tuje vere, naj ostane njegova stvar. Ameriška je bila pač zato, da je bolj vleklo.

Njegovo delovanje je imelo svoje središče po gostilnah. Tam je na široko odpiral svoja usta in oznanjeval radovednemu občinstvu, da so vsi tepci, kar jih ni bilo dalje po svetu, kakor samo do Ljubljane in pa še kake pol ure naprej.

»Kaj menite, da tisti res kaj ve, ki vedno doma tiči in si nikamor ne upa!« — se je repenčil.

»Čudno, da so ljudje po svetu tako modri, pri nas pa tako zabiti,« mu je padel v besedo Rovtarski Miha.

»Kaj bo to čudno! Amerika ima denar in kdor ima denar, ta ima vse.«

Drugega boljšega dokaza za tujo modrost Dragar ni vedel navesti.

»Čudno to, vseeno čudno. Zakaj pa Bog še nam ni dal denarja? Če bi ga imeli, pa bi imeli lahko tudi mi vero, kakor jo imajo v vaši Ameriki.«

»Tiho, fant! Ti si še otrok! Kadar boš več moza kakor te je sedaj otroka, takrat bo Dragar odgovarjal na tvoje neumnosti.«

Nekaj je Dragarju tujina le koristila. Naučila ga je, svojega nasprotnika osmešiti in

ponižati in mu tako vzeti pogum do ugovorjanja. In to je navadno tudi vsa modrost takihle s tujino pobarvanih krivih prerokov in učenikov. Pošteno zafrkniti in tako uničiti vsakega, kdor se drzne ustavljati se njegovi »učenosti«. Dobro namazan jezik velja pri nekaterih več ko sto dokazov.

Nekaj zaupnikov si je Dragar s svojo vero le pridobil. Zlasti taki so hlastno pograbili za njegovo modrost in vernost, ki so bili skregani s katerokoli si bodi božjo zapovedjo. Tudi spor s cerkvenimi zapovedmi je zadostoval. Tisti in taki, ki so nedelje radi prevračali v delavnik; taki, ki so se s svojimi starši prerekli za kot in za užitek; vsi, ki so se s svojimi sosedi in mejaši pravdali za košček sveta in na drobno in na debelo po krivem prisegli: vse to je drlo za Dragarjem in za njegovo besedo.

»Samo to verjemi, kar vidiš,« je potrjeval svoje ovčice v veri; česar ne vidiš, tega ti pa verjeti ni treba. Ali si že videl Boga, ali si videl, da bi bil kdo vstal iz groba?«

»Vi, Dragar! Ali ste že videli glas naših zvonov? Ali ste že videli, da je Sava mokra in mrzla? Ali ste že videli šmarnico dišati?« ga je prijemal Tratnikov Lipe.

»Otrok, tiho. Ti nič ne veš! Kje pa si ti že bil?«

»Toliko pa le vem, da vsega tega še niste videli.«

»Norec! Tiho bodi in spoštuj tiste, ki so že več videli kakor ti.«

»Če bi vas tudi spoštoval, verjamem vam pa ne.«

»Čez deset let boš pa drugače govoril.«

»Ne mislim. Vera je danes ravno taka kakršna bo čez deset ali pa čez sto let.«

»To ti je povedal tisti tam pri cerkvi. Le poslušaj ga, če hočeš, da se ti bo svet smejal. Ne bo minulo deset let, pa bomo vsi to verovali in govorili, kar bo rekla Amerika, Boš videl: čez deset let in še prej bo prišla Amerika k nam!«

»Pa ne tista, ki ste jo vi videli.«

Sedaj je bilo Dragarju zadosti. Njegov ponos je bil užaljen. Divje je gledal in z zobmi je škripal. Obraz pa mu je postal sedaj blede, sedaj rdeč. On da bi ne bil v Ameriki? Saj ga vendar deset let ni bilo doma! Kje je bil!

Mnogi pa so omahovali. Občudovali so Dragarjevo modrost in učenost. S tem, kar jim je dala domača hiša in domača šola, pa tudi niso hoteli pretrgati.

Prišla je Velika noč. Z ognjevito besedo je takrat gospod Andrej govoril o vstajenju. Kristus je vstal, tudi ti boš vstal. In tvoj oče in tvoja mati in vsi tvoji in vsi moji: vsi bomo vstali. Tudi pogubljeni bodo vstali in šli v vstajenje pogubljenja, ostudni, grdi, spačeni, medtem ko se bodo pravični svetili kakor sonce... To je bila glavna vsebina tistega velikonočnega pozdrava in govora.

Ta beseda pa je zbegala Podvrtnikovega Tineta.

»Komu naj sedaj verjamem?« je vprašal samega sebe. »Ali naj poslušam Dragarja ali naj se oklenem gospoda Andreja?«

Ubogi Tine! In z njim vred vsi tisti, ki imajo in so imeli enake bolečine.

»Komu naj verjamem, na koga naj se zanesem? In kje bi dobil zanesljiv odgovor?«

K domačemu župniku bi bil šel, pa ga je bilo sram. Kaj bo pa mož božji rekel, ko bo zaslišal Tinetovo zadrego? Ali ga ne bo obsodil in ga imel že kar za celega krivoverca in brezbožnika? Ali ne bo njegovih bojov razodel njegovim staršem in jim naročil: »Pazite na Tineta! Čuden veter piha nanj!« In tudi v očeh staršev bo veljal le za izgubljeno ovco.

Tine je bojeval težke boje sam s seboj. Gospoda Andreja je brzkone sodil po svoje. Tine bi bil rad tako ravnal, Tine že, o gospod Andrej pa nikdar ne. Mož je bil duša, blaga duša, najboljša duša.

Tine je pa le raje čakal na Tratnikovega gospoda. V mestu je učil otroke, toliko je vedel Tine o njem in vsake počitnice pride malo pogledat na svoj dom. In takrat...

Tratnikov gospod je začel Tineta zdraviti prav kakor je v starih časih delal znani modrijan Sokrat tam doli v slavnih grških Atenah.

»Tine, kaj boš pa danes delal?«

»Konja bom gnal h kovaču, naj ga podkuje.«

»Zakaj pa ga ne ženeš k Dragarju?«

»Saj ne zna konja podkovati.«

»Morebiti ga bo pa znal. Po svetu je hodil, dosti konj je videl.«

»Ne vem... Nič mu ne zaupam.«

»Kaj pa vaša mama, ali je še bolna?«

»Še. Kar noče se obrniti na bolje. Zdravnik nam daje sicer upanje, zdravje se pa le počasi vrača.«

»K Dragarju bi šel z njo, ta bi gotovo vedel in znal pomagati.«

»Kdo pa vam je to povedal?«

»Kdo? Dosti je hodil po svetu in dosti bolnikov je videl.«

»To že. — Zdravnik pa vendar le ni.«

»Kdo ti je obleko naredil za Veliko noč?«

»Štefanov oče. Ta je zdaj najboljši krojač.

Ljudje ga najbolj cenijo in najbolj k njemu nosijo.«

»Sem mislil, da ti je Dragar napravil novo obleko.«

»Kje jo pa zna!«

»Še to mi povej, zakaj je Podlipnik izgubil pravdo zoper svojega soseda?«

»Ko so bile pa vse priče zoper njega.«

»In se ni znal obrniti na Dragarja? Ta bi mu bil gotovo pomagal.«

»Ali ste čudni! Ali mislite, da bo sodnik dovolil Dragarju, naj Podlipnika brani in zagovarja?«

»Zakaj pa ne? Saj je hodil po svetu in marsikaj ve.«

»Pa vendar ne sme pri sodnji nikogar zagovarjati. Za ta posel imamo vendar jezične dohtarje.«

»Tine, zdaj me pa poslušaj! Konja sme podkovati le kovač. Bolnike sme zdraviti le zdravnik. Novo obleko naredi dobro le izučen krojač. Pri sodišču sme toženca zagovarjati le advokat. O veri pa, ki je za vsakega izmed nas najvažnejša — brez vere ni mogoče Bogu dopasti — o veri naj bi pa smel vsak učiti, kar in kakor bi hotel!? Več katekizma, Tine, več katekizma! Kdo nas uči, kar je Bog razodel? To preudari, Tine, to premisli! Potem pa ne boš v dvomih, komu naj verjamem, koga naj poslušam, ali Dragarja, ali domačega dušnega pastirja.«

J. Langerholz.

Vsak človek ima dva tajnika: satana, ki zapisuje njegova zlobna dela, in angela, ki zaznamuje dobra, Bogu dopadljiva dejanja.

Zakon je red, v katerem se mora zaobljuba napraviti še pred noviciatom. (Franc Sal.)
Kar Bogu odrečeš — pobere satan.

„Marija, moja mati si...“

(Gr. Mali.)

A. Čadež.

Andantino

mf

Ma - ri - ja, mo - ja ma - ti si, jaz tvoj o - trok po mi - lo - sti; brez
Za ma - ter te - be sem iz - bral, sr - ce in du - šo v dar ti dal. Ma -

mf

cresc.

te - be bi po - gu - bil se, za - to te pro - sim: Va - ruj me! Brez -
ri - ja, vzor naj - le - pši moj, naj bom o - trok na ve - ke tvoj! Ves

cresc. *f* *p*

mf

bo - žni dvi - ga se vi - har, u - ga - ša či - stih li - lij žar. Ma -
svet za - to skriv - nost naj ve, da lju - bi mo - je te sr - ce, da

mf

ritard.

ri - ja, va - ruj mi mla - dost, da jo kra - si - la bo kre - post.
ti, Ma - ri - ja, si z me - noj, in jaz o - trok pre - sre - čni tvoj.

ritard.

Utrinki z romanja v Lurd

Za 80 letnico Marijinega prikazovanja v Lurdu je imel »Bogoljub« že v februarški številki temeljito razmišljanje, namenjeno še prav posebno onim bralcem, katere motijo morda kakšni pomisleki ali dvomi glede čudežnih ozdravljenj, ki se ponavljajo na svetem kraju: v Lurdu. Ugovori se porajajo večinoma le v glavah versko slabo poučenih in površnih ljudi; saj taki brž poberejo vsako prazno in puhlo govoričenje, ki naj bi zmanjšalo moč in veljavo lurških dogodkov. Taki vetrnjaški dvomljivci še tega ne uvažujejo, da je nezmotljiva Cerkev Kristusova prišla srečno deklico Bernardko že med svetnike božje in da je že s tem potrjeno tudi to, kar je Bernardka doživela, in da so prikazovanja prelepe Gospe, ki je razodela, »da je brezmadežno Spočetje« — zgodovinski dogodek neprecenljive važnosti.

O Lurdu, o neovržno dokazanih čudežih lurških, o čudovitih primerih notranjega ozdravljenja po milosti božji — bo letos branje in pridigovanje tudi pri šmarničnih pobožnostih.

Kljub temu bo marsikomu ustrezno, če povzamemo za naš list nekaj bežnih slik iz daljšega spisa lurškega romarja, ki je lani julija doživel srečo, da je osebno pozdravil Brezmadežno v družbi večje slovenske skupine na kraju, kjer se je Marija Bernardki 18 krat prikazala.

* * *

Potovanje v skupinah so olajšana, ker posamezniku ni treba prav za vse skrbeti; težave in neprijetnosti dolge vožnje se toliko ne čutijo, če je družba kakor ena družina, ki ne pozna nesoglasja. Taka je bila romarska družina 22 oseb, ki je imela v svoji sredi tudi pisca zgoraj omenjenega sestavka.¹

Trsta, Padova, mogočnega Milana, slikovite Genove in Nice naš romar ne opisuje, saj se v kratkih orisih ne da kaj prida in tako povedati, da bi bilo privlačno. V Lurd je naša romarska družba prispela 18. julija ob desetih.

»Zstopili smo. Toda naše misli so že davno bile tam pri Masabjelski pečini. Hitro še v hotel in ob enajstih se prvič približamo lurški votlini. Vsi srečni smo bili, ko smo stopili na ta blaženi kraj. Popadali smo na kolena in pozabili na vse drugo, ko nam je kip Brezmadežne približal pred dušne oči dogodka iz l. 1858, ki so obrnili pozornost vsega krščanskega sveta na poprej nezatni in nepoznani kraj: Lurd.

Utihnile so ustnice, govorilo je pa tem iskreneje in tem zaupljiveje naše srce. Go-

vorila je duša z ono, ki je Mati vseh zemeljskih otrok, predvsem onih, ki se ji posebej posveté.

Mati, vse smo ti prinesli: Težnje lastne in in tegobe naših domačih; naše in naših prošnje. Potožili smo Mariji vse, kar nas teži in vznemirja. Izrazili smo svojo otroško ljubezen, vdanost in zvestobo Brezmadežni in njenemu božjemu Sinu.

Nato smo krenili k studencu, ki ima — kar je bilo že tolikrat zdravniško in strokovnajaško ugotovljeno in dokazano — docela naravno vodo brez kakih rudninskih primesi.

Teга studenca se božja dobrotljivost poslužuje, da z njeга vodo po Marijini priprošnji prejmejo posamezni bolniki hipno pomoč, rešenje, ozdravljenje v težkih boleznih.

Ob treh popoldne smo se udeležili bolniške procesije. Kdo naj take prizore oriše tako, da bi tudi nenavzoči imeli kaj pojma in vtisa?! Vse to se mora samo videti in čutiti. Zamislite se v bedno stanje, v bolestne krike ob neznosnih bolečinah številnih bolnikov, ki ječe in se zvijajo v trpljenju. Pomislite, s kakšno trdno vero in s kolikim hrepenenjem se ozirajo na podobo Brezmadežne, s kolikim ihtenjem sprejemajo blagoslov Evharističnega Zveličarja, proseč ga, naj jih po posredovanju nebeške Matere usliši, reši ali jim vsaj omili bolečine in nevarno stanje.

In koliko jih je! Na stotine jih pripeljejo romarski vlaki. Blizu lurške bazilike je sezidana velika bolnišnica. Tam se zbirajo nebogljeni trpini in zaupno pričakujejo trenutka, ki naj bi bil zanje rešilen. Mnogo je izvoljenih, ki občutijo na lastnem telesu čudež božjega usmiljenja. Nobenega pa skoraj ni, ki bi mu ne bilo olajšano, ki bi ne bil deležen notranje tolažbe in notranjega pomirjenja, ko je šla procesija z Najsvetejšim mimo planišča, ali ko je okusil vodo Marijinega studenca.

Tako imenovani lurški vitezi, prostovoljni strežniki iz najodličnejših stanov, vodijo na majhnih vozičkih neozdravljive bolnike pred votlino, kjer množica glasno moli in prosi božje pomoči. Ob štirih spravijo vse bolnike na esplanado pred cerkev rožnega venca, kjer jih razvrste.

Nato se začne procesija, ki se pomika od votline po parku do glavnega vhoda in potem nazaj po sredini proti baziliki. Udeleženci, ki glasno molijo in pojejo, so takole razvrščeni: Najprej gredo stotine v tenčico ogrnjenih deklic; na drugem mestu so mladeniči, razna društva, žene in možje s številnimi zastavami; tem slede redovniki, duhovniki in končno škof z Najsvetejšim pod baldahinom.

¹ Marko Novak iz Šoštanja.

Zdaj se začne blagoslavljanje posameznih bolnikov, medtem pa vsa množica glasno in pretresljivo zdihuje in prosí:

... Gospod, daj, da vidim!
Gospod, daj, da slišim!
Gospod, daj, da lahko hodim!
Gospod, daj, da ozdravim! i. dr.

Klici se stopnjujejo in postajajo vedno jačji, pristrčnejši, pretresljivejši. Solze se iskre v očeh bolnikov in v očeh zbrane množice.

Vsi bolniki, ki jih pripeljejo v Lurd (vsako leto do 25.000), morajo prinesiti s seboj legitimacijo in zdravniško spričevalo, ki je v njem bolezen natanko opisana. Ako se zgodi, da ta ali oni bolnik hipno ozdravi, ga peljejo pred zdravniško komisijo, kjer ga natančno preiščejo. Tudi spričevalo domačega zdravnika pride pred stroge zdravniške izvedence. Končna razsodba se razglasi šele čez eno leto, včasih tudi čez daljšo dobo. Med tem ozdravljenca na gotove čase obiskujejo določeni zdravniki, ki so člani »Zdravniške družbe v Lurdu«. Ta organizacija je bila osnovana l. 1926. in ima danes že 2400 članov iz 20 različnih deželá. Na podlagi izjave, ki jo poda ta družba, spregovori ugotovitvena zdravniška komisija končno besedo. V zdravniškem svetu pa mora biti vsaj 25 zdravnikov, da more komisija izreči svojo razsodbo.

Zdravniški svet mora odgovoriti na ta-le vprašanja:

1. Ali je ozdravljena oseba res imela navedeno bolezen? Ali je bila za časa najhujšega bolezenskega razvoja v Lurdu?
2. Ali je bolnik (bolnica) ozdravljen? Ali so se morda že prej kazali znaki izboljšanja? Ali so se rabila zdravila?
3. Ali se more po sedanjem stanju znatnosti ozdravljenja pripisovati naravnemu razvoju?

Izjava, da ozdravljenje ni naravnega značaja, se podpiše le tedaj, če se je ozdravljenje zgodilo v Lurdu v času 24 ur brez zdravil in ne da bi se bilo poprej pokazalo kakšno izboljšanje.

Prva procesija, pri kateri smo bili navzoči, je trajala 2 uri. Nato smo se nekoliko oddahnili. Ob osmih smo bili že zopet pripravljeni, da se uvrstimo s svečo v roki v rimsko procesijo. Ker je bila nedelja, je bazilika zažarela v tisoč in tisoč lučkah, hkrati so pa žarometi obsevali pročelje in važnejše kipe po parku. Na vrhuncu bližnjega holma so se zaiskrile žarnice okrog velikanskega križa, ki je viden daleč okrog tja do španskih meja.

Pred votlino in v bližini je zbrana ogromna množica pobožnih vernikov. Na tisoče in tisoče jih je. Iz grl vseh doni znana lurška Marijina pesem z odpevkom „Ave, ave, ave Ma-

ria!“ Tudi naš slovenski zbor je hotel pokazati, da je prinesel Mariji slovenske pozdrave. Ganljivo in obenem navdušeno smo se pridružili orjaškemu zboru neštete množice in pričeli:

Zvonovi zvonijo, premilo pojo, —
častijo preblaženo lurško Gospo.
Zdráva, zdrava, zdrava — Marija!

Morje lučic je valovilo po določenem prostoru, kjer se je pomikala procesija. Po narodnosti različne skupine vernikov so bile eno v češčenju in ljubezni do Brezmadežne.

Ni bilo daleč do polnoči, ko smo se nad vse srečni vračali na stanovanja.

Naslednji dan, 19. julija, smo bili Slovenci že v rani uri pri votlini, da smo mogli nemočno in v miru moliti in priporočati svoje zadeve priprošnji nebeške Matere. Od petih pa do poldneva so se vrstile svete maše na 30 oltarjih rožnovenske cerkve, na 9. oltarjih kripte in na 16. oltarjih zgornje bazilike. V votlini smejo posamezne narodnosti imeti samo po eno sveto mašo zase. Tudi našo peščico je zadela ta sreča. Naš duhovni vodja je pristopil k oltarju ob devetih. Prepričani smo bili, da nas je bila Marija vesela in da je naše prošnje položila pred prestol svojega božjega Sina.

Popoldne smo porabili za ogled mesta in bližnje okolice. Povzpeli smo se z zobčasto vzpenjačo na hrib »Pic de Jer«, kjer smo uživali krassen razgled.

Jutranji svet je našel precej naših ljudi že zopet ob votlini. Ta dan smo hoteli še prav posebno posvetiti Lurški Mariji. Ko smo bili deležni sadov svetih maš v vseh treh cerkvah, smo imeli še svojo daritev pri oltarju sv. Bernardke. Kako presrčno smo opravljali svoje molitve! Kako ganljivo je bilo naše petje! In zdaj še enkrat k studencu, še en pogled proti duplini, kajti ura je že brzela tja proti poldnevu. Po kosilu smo hoteli zadnjikrat pristostvovati bolniški procesiji. Vse pretresljivo kakor prejšnji dan, samo še večje množice ljudi, še več betežnikov in bolestnikov. Ta dan je bilo pri procesiji 26 škofov in kanonikov, nad 600 duhovnikov in redovnikov in nad 40 tisoč vernikov.

Srce nam ni dalo miru, da ne bi bili tudi med romarji večerne rimske svečanosti, ki je po obsegu in po številu mnogo prekašala procesijo prejšnjega večera.

Zadnji dan našega bivanja v Lurdu smo v dnevni red uvrstili še skupno molitev rožnega venca in pobožnost križevega pota. Lurška Kalvarja je posebnost zase. Postaje križevega pota so razvrščene ob poti po gozdíču. XII. postaja je vrh Kalvarije; XIII. in XIV. na drugi strani precej nižje pred naravno skalnato votlino. Vzvišeni trenotki so bili za nas, ko smo

mogli biti pri XII. postaji sredi pinij pri sveti maši in slaviti Boga s slovensko pesmijo.

Preden smo se poslovili, smo skočili še enkrat pred duplino, da še končno pozdravimo Brezmadežno. Nehote so polzele solze preko naših lic. Nismo se mogli ločiti, četudi je že udarjal na ušesa poziv: »Pojdimo, čas je!« —

Pa je le še ta in ona prošnja priplavala iz naših src: »Marija, ne pozabi nas, ne pozabi naše domovine!« — »Vodi srečno čolnič na-

šega življenja.« — »Z Bogom — srčno kličem Mati, tebi hočem zvest ostati!«

Ob petih popoldne smo zasedli lurški vlak in že smo se pomikali proti zapadu. Z vlaka smo še enkrat zazrli mogočno baziliko. Še en zdihljaj, še en pozdrav — in že je odmaknjena našim zemskim očem.

Mnogo lepega, veličastnega smo videli še potem ob nadaljnjem potovanju, a vedno nam je še stala živo pred očmi — Lurška Marija.«

Tolažba sv. zakramentov*

Majniški zvonovi lanske pomladi so se zamajali vsepovsod po Ljubljani. Zdravko pa je ležal težko bolan v bolnišnici. Šmarnično pobožnost je prve dni obhajal z vsakdanjim sv. obhajilom. Potem je kmalu odšel na Golnik.

Bil je kljub zahrbtni pljučni bolezni tedaj še poln življenjske vedrosti. Bil pa je eden tistih skromnih ljudi, ki na zunanje le redko dajo slutiti globine svoje lepe duše. Poznal sem ga sprva pač le kot časnikarja, živahnega, šegavega, v načelnih vprašanjih pa zelo bistrega in katoliško zavednega. Rad nam je posojal naše katoliške liste, češ, da bo tudi tako imel kaj zasluženja za širjenje dobrega tiska. Nekoč je v pogovoru o tisku resno pripomnil: »Joj, kako grozno odgovornost si pred Bogom nakladajo uredniki Cerкви neprijaznih časopisov!«

Za milost srečne smrti je vsak dan molil, kot je umirajoč pozneje priznal. In dobri Bog mu je to veliko milost zares v izredni meri tudi naklonil.

V družbi duhovnikov, ki so bili z njim na zdravljenju, se je prav dobro počutil. Kljub oslabeledosti in kašlju nam je pripovedoval šale drugo za drugo, da smo se često od srca nasmejali... Takoj v začetku marca se mu je bolezen očitno poslabšala. Zaradi krčevitega kašlja cele noči ni spal. Sam zaradi tega ni tožil. Pač pa mu je bilo hudo, ko je tudi nas druge s tem budil. A mi smo vsi radi potrpeali. Za prvi petek je pobožno prejel sv. zakramente; in tudi naslednja dva dni mu je zdraviliški kurat prinesel sv. obhajilo.

Lahko rečem, da je ta neugnani fant močne žive vere celo nam duhovnikom s svojimi zadnjimi junaškimi besedami potrdil izrek sv. pisma: Dragocena je pred obličjem Gospodovim smrt njegovih pravičnih. Sam pa je eni izmed č. sester radostno rekel po prejemu sv. popotnice: »Oh, sestra, kako sem srečen in

hvaležen dobremu Bogu, da sem prišel v to duhovniško sobo in da sem mogel pravočasno prejeti sv. popotnico.«

Zadnja noč pred smrtjo je bila ganljiva. Od ure do ure je prihajala sestra, da mu je dajala zdravila in mu z vbrizgavanjem skušala olajšati bolečine.

Kmalu po tretji uri zjutraj mu je postalo močno slabo. Strežnico je nagovoril: »Sestra, ali vi kaj slišite, jaz nič ne slišim?!« Odšla je naglo po zdravnika... Komaj je zaprla vrata,

Marija — brezmadežna

* Zadnji dnevi † urednika pri »Slov. domu« — Zdr. Štangla.

Bazilika Matere božje v Loretu

B. Hummel

se je Zdravko v postelji naglo dvignil in z močnim glasom zaprosil: »Gospod pater, prosim za sv. poslednje olje!...«

Skočil sem s postelje, se naglo oblekel in stopil k njegovi postelji. V obraz je bil ves spremenjen, roke ledeno mrzle, žila pa komaj šlišna... Ni bilo časa razmišljati. Kratek vzdih kesanja in ljubezni do Križanega sem mu položil na jezik in odhitel v kapelo.

V tem je prihitel že službujoči zdravnik, da mu je dal zdravilo za ojačenje srca. Pomembno je zmajal z glavo in odšel — —

Pet minut pozneje sem vstopil v sobo z Jezusom. Naglo se je dvignil v postelji, radostno razprostrl in sklenil roke ter vzdihnil: »O ljubi Jezus, si že tu!... Kako srečen sem, da bom mogel prejeti sv. popotnico...« Solze je izsilil v oči ganljivi prizor, ko je bolnik z iskreno skesanostjo in pobožnostjo izgovarjal besede: »Gospod, nisem vreden...« Z vdanostjo v božjo voljo je prejel tudi sv. poslednje olje in papeški blagoslov, neprestano poljubljač sv. križ. V naglici še zaprosi č. sestro, naj mu da njegov rožni venec. Nato pristavi: »Vedno mi je bil zvest spremljevalec v življenju, naj bo še sedaj z menoj!...« Meni pa je dejal: »Oh, kako dobro človek čuti, kdaj prihaja konec...« — Dajal mi je še zadnja naročila za drago mater, naj ji gotovo sporočim, kako je umrl po prejemu sv. zakramentov, in pozdrave za ljubljenega brata.

Težko govoreč je med drugim tudi pristavil: »Ko bi vsaj še nekaj časa živel!... Vse svoje življenje bi posvetil Bogu... samo njemu!... Krčevito je poljubil Križanega — in vzdihnil: »Vendar pa... če je tako božja volja...«

Odmolili smo s sestrama nekaj molitev in litanije za umirajoče, on pa je vedno razločno odgovarjal. Takoj zatem me je vprašal, ali bom šel kmalu nazaj maševat. Okrog petih sem odšel in ustregel njegovi želji, naj zanj darujem sv. mašo.

Z izredno močno voljo se je trudil, ostati pri zavesti. Zdaj pa zdaj je napol speč pobožno vzdihnil, povprašal sestro: »Ali molite kaj zame?« — »Seveda, rožni venec molim za vas,« ga je pomirila.

Zopet novo vprašanje: »Kako neki bo v večnosti?«

Vse to je govoril čisto mirno in ravnodušno.

Ko je ob običajnem času okrog pol osmih prinesel zdraviliški duhovnik sv. obhajilo enemu izmed sobnih tovarišev, je postal Zdravko močno pozoren, se za spoznanje dvignil ter začel s sklenjenimi rokami poltiho klicati: »Moj Jezus... usmiljenje... Bodi mi milostljiv... Ljubi Jezus, potolaži mojo ubogo mater...!« Potem je zopet začel moliti k angelu varihu in Materi božji.

Po opravljenem obredu pristopi k njemu g. kurat pa ga vpraša: »No, g. Štangel, kako je?«

»Oh, gospod župnik... šel bom! ... Sv. popotnico sem že prejel, zdaj pa gremo!... Kmalu bo konec. — Zmolite, prosim, molitve zame!...« — Pazno je sledil molitvam, se čez čas lahko stresel pa rekel: »Zdaj pa bo konec!... Zdaj pa res bo!...« — In vendar ni še bilo konca. Okrog umirajočega so stale tri šolske sestre, strežnica in strežnik ter g. župnik. Nekaj časa je molil z nami, potem pa spet ponavljal svoje vzdihljaje.

Čez čas mu je zopet prišlo na misel: »Kako bo neki s sodbo —?« Ko mu je sestra odgovorila: »Bodite brez skrbi, Bog vam bo dober in usmiljen... Saj ste mu vedno zvesto služili, ali ne?« — je počasi, že pretrgano odgovoril: »Ja že... nikoli... nisem Boga... namenoma žalil...«, potem pa odločno pristavil: »Pa —, saj veste, kakšen je človek!«

Čez nekaj časa je začudeno vzkliknil: »Ja, kaj še ne bo konec!«

Ko mu je ena izmed sester prinesla gorečo svečo, se je zazrl nekam v daljavo, potem pa sunkoma spregovoril: »Bog... že prihaja... pome.«

Takoj za tem je z vso prisrčnostjo začel ponavljati: »Jezus..., Jezus... v Tvoje roke... izročam svojo dušo!« Prišel mu je na misel celo svetopisemski stavek: »Če je mogoče..., naj gre... mimo... ta kelih..., če pa... ne...«, in zopet so zamrle njegove besede. Pa še ni bilo ločitve! Kar naenkrat se je spet osvetil in žalostno vprašal: »Pa zakaj to tako dolgo traja...?« kakor da bi se mu že hudo mudilo. Sestra mu je nekaj omenila o zasluženju takega trpljenja; tedaj pa nas je iznenadil s čudovito vdanim odgovorom: »Oh, ... saj dozdej še nisem... nič... dosti trpel!« In vendar je siromak zadnje tedne mnogo, prav mnogo trpel, dasi tega ni pokazal. — Na pripombo, da bo imel tako večje zasluženje, je z enako vdanostjo dodal: »Ja, če je tako..., potem pa tudi to zadnje... rad... pretrpim!« — Sestra je opazila, da ima silno izsušena usta, pa ga je vprašala, če bi hotel malo vode. Ves začuden se ozre nanjo, potem pa nas vse presenetil z veselim nasmeškom, rekoč: »Ha, ... zdaj, ko umiram, pač ne bom pil vode!...«

Sestra ga vpraša, če bo kaj molil in prosil Boga za nas na drugem svetu. Resno je pritrđil: »Ja..., bom!... Pa tudi vi morate zame moliti!«

Dihanje je postajalo vse težje in redkejše. Kljub temu je s tistim izrazitim koroškim naglasom opozoril: »Sestra, pa da boste ja po-

»Hišica Marijina« s starodavnim oltarjem v Loretu

tem poklicali zdravnika, naj uradno ugotovi mojo smrt!« — Nehote se je g. kurat obrnil k meni in zašepetal: »Čisto po časnikarsko!«

Spet smo molili. Zdaj že ni mogel več odgovarjati. Zavest se mu je polagoma izgubljala. Še nekaj nerazumljivih izrazov zahvale vsem, potem pa komaj slišni trikrat: »Z Bogom..., z Bogom..., z Bogom...!« — in njegovo oko se je zagledalo v večnost! Zdravkova duša pa je odšla v večno pomlad...

Ni doživel drugega maja, izpolnila pa se mu je po božji dobroti prav gotovo želja, da obhaja letos majniške šmarnice pri Njej, ki jo je poleg lastne matere tako nežno ljubil.

P. Ambrozij Brenčič, cistercijan.

»Verujem v moč molitve, in sicer ne le, ker sem prepričan katoličan, marveč tudi kot znanstvenik. Ni je sreče brez vere... Ponosen sem, da morem reči: Katoliški sem in veren.« (Izrek italijanskega učenjaka Marconi-ja, ki je lani umrl.)

Najboljše pravilo za zdravje je zapopadeno v besedah, ki jih je spregovoril najvišji Zdravnik: »V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh!«

Pred Evh. kongresom v Budimpešti

Marijine kongregacije in kongres. Prvotno je bilo v načrtu, da bodo imele kongregacije v okviru kongresa posebno evharistično proslavo. Ta misel se je opustila tudi zato, ker je spored že tako obsežen in členovit. Pripravljalni odbor se pa zanaša, da bodo vprav Marijine kongregacije vseh dežel zagotovile pravi uspeh — ne po svoji udeležbi, marveč v višjem smislu. Kongres v Budimpešti naj ne bo samo velikopotezno evharistično slavje, marveč nekaka svetovna razgibanost, ki naj zajame ves svet in združi vse, vernike v spravi pobožnosti, v zadoščenje presveti Evharistiji za vsa strašna svetoskrunstva, kakršna so zakrivali brezbožniki na Španskem, v Sovjetiji in drugod, pa tudi za vse grehote proti veri, Cerkvi, proti duhovnikom in katoliškim vernikom.

Ob priliki mednarodnega Evharističnega kongresa naj se združijo vsi častilci in častilke evharističnega Kralja in plameneč protest, v glasno obsodbo barbarskega preganjanja verske zavesti in verske zvestobe, kakršno divja po raznih deželah.

Ni najhujše to, da se drznejo Bogu odtujene duše smešiti našo vero, oskrunjati cerkve, križe in tabernaklje, da napadajo Bogu posvečene osebe, — ne; najbolj žalostno je to, da katoliški svet k vsem tem žalostnim pojavom tako rekoč molči, da se z ogorče-

njem ne ustavi, da samo na tihem toži in zdihuje, namesto da bi se vseh 400 milijonov katoličanov kakor ena skupna armada dvignilo in grmeče ugovarjalo:

Tudi še tako divji sovražniki svete Cerkve bi se spogledali, če bi se ob priliki kongresa po vseh deželah, po vseh škofijah in župnijah obenem opravljale spravne pobožnosti pred Najsvetejšim, nato pa izvršile protestne skupščine zoper krivice, ki jih prizadeva framonstvo, komunizem in brezbožni svet katoličanom in Cerkvi Kristusovi, in če bi tudi svetovno časopisje moralo o tem poročati. Častno nalogo pri skupnih zadoščevalnih obhajilih, pri organiziranju pravega češčenja in pri sestavljanju protestnih oklicev naj bi prevzele Marijine družbe vzajemno s cerkvenimi predstojniki. Marijini družabniki (družabnice) vsega sveta bi imeli tu lepo priložnost, da izpričajo svojo življenjsko silo in pokažejo, da so pripravljeni za kraljestvo Kristusovo ne samo moliti, ampak tudi delati, trpeti in združeno ter možato kot urejene čete nastopiti.

V Nemčiji bodo imeli na več krajih lastna evharistična slavja, ker je državni minister verskih zadev skupno z ministrom za vnanjost škofom uradno sporočil, da udeležba v Budimpešti ni zaželena. Skupni pripravi na kongres je bil namenjen tako zvani »Evharistični te-

Marijino oznanjenje v nemški kapeli (Loreto)

den« v Budimpešti od 2. do 10. aprila in sicer v prvi vrsti za one, ki se tridnevnic niso mogli udeležiti.

Iz Rio de Janeiro (Juž. Amerika) so odpeljali romarje na Evh. kongres trije vlaki (parniki), in sicer 19., 26. in 28. aprila. Iz Avstralije je odplul parnik z udeležniki že 17. marca; še poprej pa iz Nove Zelandije. Iz Mehike pričakujejo do 50 oseb, iz Chile 40, med njimi dva škofa.

37 narodnosti je priglašeni za kongres. Iz inozemstva pričakujejo 80 posebnih vlakov. Na posvetovanjih ob priliki kongresnih svečanosti se bo govorilo v 30 jezikih. 20.000 visokošolcev iz katoliških akademskih društev se je ponudilo, da hočejo biti tujcem, ki ne znajo jezikov, v pomoč in za vodstvo po mestu. Do konca marca je mestna občina v Budimpešti izdala že 8 milijonov din za priprave na kongres.

Tridnevnic po skupinah se nadaljujejo v vedno večjem obsegu in ob zanimanju, ki ga v taki meri ni bilo pričakovati. Udeležili so se doslej lastne tridnevnic že tudi katoliški časnikarji v Budimpešti. Za sklep na praznik Mar. oznanjenja jim je opravil slovesno sv. mašo papeški nuncij Angelo Rotta, ki je imel cerkven nagovor. Tridnevnic za uradništvo naučnega ministrstva je bila močno obiskana, saj je opravilo pobožnost notranje obnove do 300 uradnikov. Akademskim izobražencem se je pridružila tudi akademija znanosti in akademija sv. Štefana. Te duhovne vaje je vodil škof Julij Glatfelder.

Tuji udeleženci Evharističnega kongresa se bodo prepričali tudi o gostoljubnosti in naklonjenosti domačega prebivalstva do tujih gostov. Državni upravitelj Horty bo sprejel pod svojo streho papeževega legata in šest kardinalov, ki bodo stanovali v onem delu kraljevega gradu, kjer sta bivala lani italijanski kralj in kraljica.

Kaj so nam evharistični kongresi¹⁾

»Vse kaže, da bo sedanji Evh. kongres verska manifestacija, kakršne Evropa še ni videla. V največjem soglasju sodelujejo cerkvene in svetne oblasti, mesta in vasi, organizacije, posamezniki in vsi sloji, da bo proslava Kristusa v presv. Evharistiji tembolj versko

¹⁾ Iz pastirskega pisma za postni čas 1938: »V službi Evharistije«. (Dr. J. Srebrnič.)

Narodna galerija v Ljubljani

Fr. Kavčič

Marija s kanarčkom

prežeta in tem sijajnejša. Za uspeh kongresa se mnogo moli, mnogo žrtvuje in dela. Pripravljali odbor je razglasil, naj se ima kongres kot božjapot. Zato ne želi, da bi prišli na kongres drugoverci, brezverci, radovedni turisti in izletniki, marveč prosi, naj pridejo božjepotniki, ki bodo v zvezi s kongresom all pa na kongresu pristopili k sv. obhajilu in pri kongresu mnogo molili... Ni dosti, da se presv. Evharistiji, Kristusu Kralju in Bogu samo poklonimo, dasi je to lepo in dobro. Jezus je hotel, da bomo eno z njim pri sveti maši in sv. obhajilu. To je njegov poziv...

Evh. kongresi — — — naj bodo verizpoved, globoka, iskrena, javna afirmacija (dokaz in potrdilo) verovanja v resnice katoliške Cerkve, v prvi vrsti vere v pričujočnost Jezusovo v presv. oltarnem Zakramentu.«

V pripravi na kongres se ogrski, zlasti budimpeštanski katoličani zares odlikujejo. V glavnem mestu je bilo v načrtu 150 tridnevnic (duhovnih vaj s sklepnicami in obhajilom). Do svetega Jožefa je bilo opravljenih že 80, in sicer za razne skupine in stanove, vmes posebej za poslance obeh zbornic, kar smo že omenjali. Vsega skupaj se je udeležilo teh 80 tridnevnic 64.000 oseb.

Skrivnostni klobuk

Neapeljska novela. Nemški napisal Hermann Frenken. — Prevedel in priredil Janko Moder. (Dalje.)

»Hahaha, taki so torej prijatelji! Šele potem prihajajo s svojo pomočjo, ko jih človek že nič več ne potrebuje,« se je grenko nasmehnil baron.

»No, kakor hočeš,« je odgovoril Dolanski. »Potem si brez dvoma dobil bogato dediščino? Le kar priznaj!«

»Nič nisem podedoval,« se je ta namrdnil. »Le s hudičem sva naredila pogodbo. Zapisal sem mu svojo dušo pod tem pogojem, da mi bo v prihodnje puščal pri igri srečo, kolikor bom hotel.«

In s smehom sta oba pristopila k 'vrtavki', igri na srečo, pri kateri tisti dobi, čigar kroglica doseže najvišjo številko.

Grof Dolanski je prišel in zaznamoval tri.

Baron je dosegel deset.

»No, kaj ni to zares hudičevo delo?«

»Samo srečno naključje,« je omenil Dolanski. »Kar nadaljujva.«

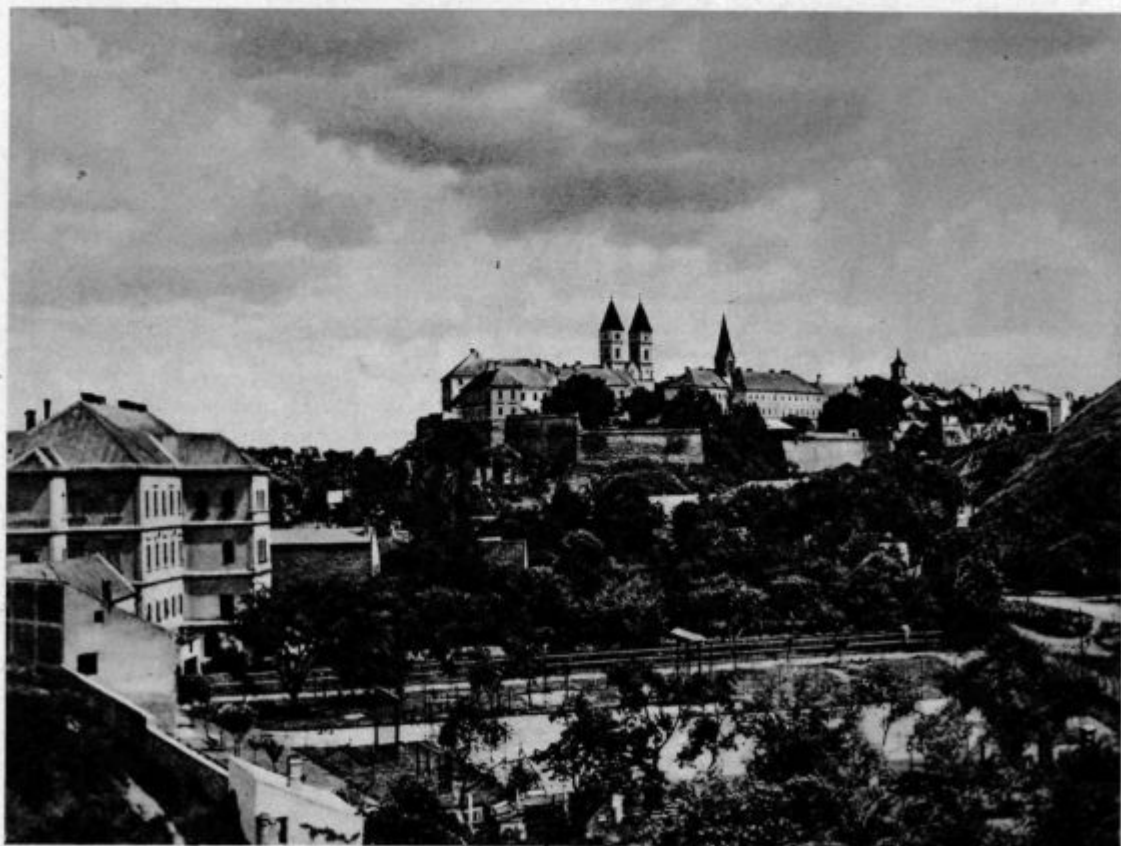
Dosegel je enajst, Svetokrižki pa štiriindvajset.

»Tako se pač zmeraj dogaja, če človek samo za šalo igra,« je nevoljno končal Dolanski. »Če bi imel le kakih sto lir v žepu, bi videl, da bi ti jih vrag kar hitro izvlekel.«

»No, danes zvečer jih bom imel, dragi moj,« je odgovoril Svetokriški.

Dolanski je sprejel povabilo za zvečer in baron si je naročil še en kozarec. Pogovor, pijača in sreča pri igri so ga spravili v zelo prešerno razpoloženje ter ga obkrožili s čudno meglo. Spet je postal tak, kot je bil v svojih boljših dneh, spet ga je prevzela živahnost, ki mu je vrnila čar njegovega poprejšnjega življenja, dasi strahotnega prizora v graščini ni mogel docela izbiti iz glave. Končno je vstal in počasi odšel vzdolž dolge Toledske ceste naravnost proti središču vrvenja, kjer je kar mrgolelo vóz in ljudi. Da, ta cestna živahnost mu je čisto dobro dela in nič se mu ni mudilo, da bi se ji umaknil.

Ko je navsezadnje vendarle poiskal svoje stanovanje, ga je stara Magdalena sprejela zelo presenečena in vesela, ker pač ni mislila,

Vesprim (Veszprem)

Skofijska rezidenca — blizu Blatnega jezera na Ogrskem

da ga bo že tako kmalu spet lahko videla. Postrežljivo mu je prinesla svetilko in se tiho umaknila.

Baron je hitro zaklenil vrata in od utrujenosti in zbežanosti skoraj padel v svoj naslanjač. Potem je izvlekel iz notranjega žepa zavojček bankovcev.

Razgrnil jih je po mizi in jih zamišljeno in po načrtu začel polagati drugega zraven drugega.

Razen osnutka za kupno pogodbo in vsote 30.000 lir je našel še precej drugih naslovov, ki bi jih bilo treba samo pokazati pri blagajniškem okencu v kaki banki, pa bi lahko zanje dobil zahtevano vsoto.

»Lepo,« je rekel, »saj gre vse v najlepšem redu in čedno se bom izmazal!«

Prvi trenutek ga je spreletela samo ta misel in šele čez čas je prišla druga:

»In tudi Lenori bom lahko povrnil, kar mi je posodila.«

Nalahko ga je pač begala misel, da ga lahko dobe in zapro; ali o tem si spričo kupčkov denarja, ki so se široko smejali pred njim na mizi, ni delal posebnih skrbi.

Poželjivo in s čudno ljubeznijo je razgrinjal bankovec za bankovcem in jih polagal na njim določeni kupček. Čim višja številka se mu je zasmejala s papirja, tem skrbneje in pazlji-

veje ga je razgrnil, mu odvihal ogle in ga ljubeznivo božajoč položil na že pripravljeno mehko posteljico.

»Sijajno,« je kar žarel od veselja, kot majhen otrok, kadar dobi težko zaželeno igračko.

»Glavno pa je, da sem se rešil neprijetnih dolgov in, kar je največ vredno, tako da ni moja čast nič prizadeta. Umor bo pač ostal za zmeraj skrivnost, nerešena uganka in jaz bom lahko hodil med poštenimi ljudmi čistih rok in odkritega pogleda.«

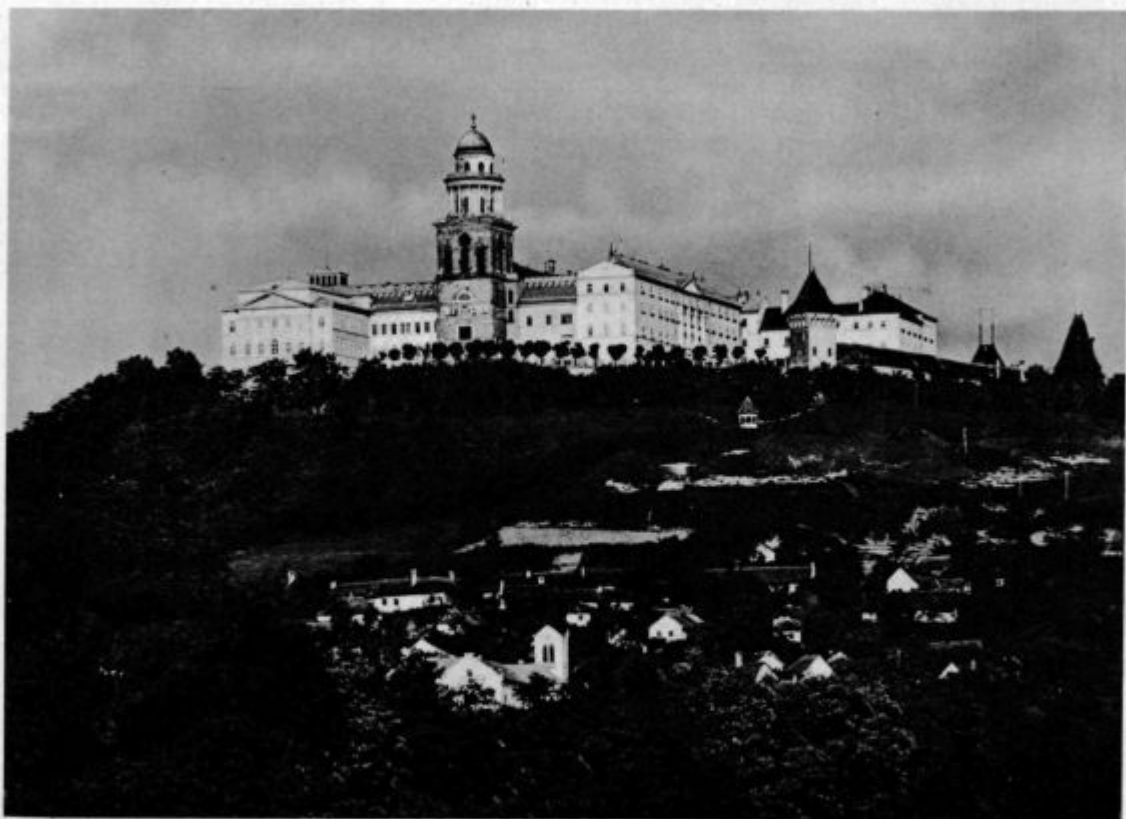
V istem trenutku pa sta ga dva udarca na hišna vrata tako vznemirila, da je kar skočil s stola in močno vztrepetal.

»Kdo je prišel?« je napolslišno in komaj izdaval skozi stisnjeno grlo, medtem ko je nevede razprostrl obe roki in skoraj legel na papirje.

»Neki duhovnik čaka, vaša visokost,« je čez trenutek zaklicala stara Magdalena. »Zelo rad bi govoril z vašo ekselenco.«

»Kateri duhovnik?« je skoraj zakričal baron. »Nič ne vem o kakem duhovniku! Reci mi, da me ni doma!«

Magdalena je oddrsala. Svetokriški pa je obstal kot vkopan, čudno drhtenje mu je spreletavalo ude, in roke so se še krepkeje razprostrle nad bankovci.

Glavna benediktinska opatija Št. Martinska v Pannonhalmi na Ogrskem

Vznemirjenost zaradi tega dogodka pa je trajala samo nekaj trenutkov. Baron je kmalu spet dobil oblast nad samim seboj in zmigujoč z ramami je zagodrnjal:

»Mrtvi se menda ne vračajo. Prepustimo vendar te smešne napade strahu otrokom in bedakom.«

Bila je ura osem. Že od jutra ni dal nobenega grizljaja v usta. Lakota, ta lakota, ki jo je pred kratkim že enkrat začutil, se je ponovno

boleče prikazala. Zato je naslove in denar popravil v svojo pisalno mizo in jih skrbno zaklenil, v žep pa je vtaknil samo nekaj bankovcev po sto lir, da bi z njimi ponovno poskusil srečo v igri. Potem se je skrbno oblekel.

»Nocoj me ne bo domov,« je rekel Magdalen.

»Oh, pazite vendar na svoje zdravje, visokost,« je opominjala z jokajočim glasom dobra starka.

V sreči sv. obhajila

Prvoobhajanka: Vič-Ljubljana

Smartno pri Slovenjgraecu

Japonski prvoobhajanec

„Lurška“ slavnost 7. novembra 1937 na Sinjem vrhu ob Kolpi

»Pusti me! Jutri ti bom prinesel denarja!«
In obrnivši se na pragu je dostavil:

»Ali ti tisti duhovnik ni nič povedal, kaj bi rad?«

»Rekel je samo, da bo drugič prišel, visokost.«

Barona je mrzlo spreletelo; toda kljub temu se je hitro otresel neprijetnega občutka.

Odšel je zdoma in usmeril svoje korake proti kavarni Evropa. Zdelo se mu je, da je po vsem telesu pretepen; posebno slabost pa je čutil v rokah. Toda odločno je vstopil, mimogrede pozdravil nekaj gostov in sédel za neko mizo v jedilnici, ki se je bleščala v kras-

nem svitu ogledal in pozlačenih okraskov. Takoj je pritekel k njemu natakár, človek izurjenih kretenj in polizanih las kot kak plemič, pričakujoč njegovih ukazov.

Baron je bil v kavarni Evropa poznan po tem, da je toliko bolj radodarno obsipal natakárje, kolikor globlje je sam tičal pri gospodarju v dolgovi. Preletel je z očmi ponudeni jedilni list, z noževo konico pokazal tri ali štiri jedi in si izbral vino najboljše vrste.

Toplota prostora, duh po jedilih in pijačah, blesk ogledal, posebno pa prve kaplje sijajnega vina so spravile barona v izredno lažodno razpoloženje. Jedel je z največjim tekom.

(Dalje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

»Marijino češčenje na Francoskem tekem stoletij« — pod tem vidikom bo prirejena prihodnja razstava v Parizu, ki bo nudila pregled v slikah, kipih in raznih ponazorilih. — Kardinal Verdier je z mnogimi odličnimi osebnostmi predlagal, naj bi mestno županstvo skrbelo, da se papeški paviljon svetovne razstave ohrani za vsakovrstne verske svečanosti in umetniške prireditve.

Svetništvo je zaslužil znani p. Damijan Veuster, apostol gobavcev. Apostolskemu vikarju v Honoluluju je bilo sporočeno, da se je v ta namen že začel svetniški proces. P. Damijan je izvrševal dušno pastirstvo in stregel ubogim gobavcem na otoku Molokai celih 16 let, dokler ni sam podlegel tej strašni bolezni 15. aprila 1889.

Katoliški dijaki iz Rusije se pripravljajo za duhovski poklic izven domovine, da bodo mogli, ko pride čas rešitve, misijonariti med svojimi rojaki. Sveti oče Pij XI. je dovolil, da se ustanavljajo ruski zavodi v raznih krajih Evrope in Azije, kjer žive ruski izseljenci. Tak vzgojni zavod imajo že v Mandžuriji in v Namurju v Belgiji. — Kako je z versko prostostjo v sedanji Sovjetiji, ko vlada rabeljski režim, se vidi iz dejstva, da je ostalo v Rusiji od 500 katoliških duhovnikov samo še 13 večinoma bolehnih in postarnih dušnih pastirjev. Trije ali štirje od njih smejo maševati v mestih, ki jih obiskujejo tudi tujci.

Izreden mož je francoski župnik Loutil, ki je znan vsepovsod pod pisateljskim imenom »Pierre l'Ermite«. Njegove črtice, poučne in vzgojne sestavke objavljajo zdaj pa zdaj skoraj vsi katoliški listi. Ta nesebični, socialni, goreči duhovnik praznuje letos 50 letni mašniški jubilej. Ni pa samo vnet dušni pastir, ne samo spreten in priljubljen pisatelj, marveč tudi glasbenik, umetnik-slikar in stavbenik. V pa-

riškem predmestju dogotavljajo prav sedaj cerkev sv. Otilije, ki je stroške zanjo (skoraj 4 milijone frankov) sam zaslužil, in sicer s svojimi spisi in pisanjem zlasti v listu »La Croix«, kjer je vedno znal dostaviti skromno prošnjo za podporo novi zidavi.

Jakobiti bodo kmalu vsi združeni s katol. Cerkvijo. L. 1930 sta prestopila v katoliško Cerkev naškof Mar Ivanios in pomožni škof Mar Teofilos, z njima pa več tisoč jakobitskih vernikov. Zdaj jim je pa sledil metropolit niranamski (Malabar, Južna Indija) Mar Severios.

Z Avstrijo, ki je ni več, se je število katoličanov v novi, veliki Nemčiji dvignilo tako, da jih je sedaj vseh blizu 30 milijonov. V bivši Avstriji je bilo 91% katoličanov (c. 6 milijonov), 221.000 protestantov, 212.000 judov, 33.000 starokatoličanov in 120.000 brez verske označbe. — Dunajski šolski svet je odredil, da glede verskih vaj v šolah (kakor molitev pred in po pouku, šolska služba božja, prejemanje sv. zakramentov) ostane vse tako, kakor je bilo pred 12. marcem tega leta.

Kako daleč gre podivjana strast... V vasi Lubon blizu Poznjanja na Poljskem je komunist Nowak ustrelil med službo božjo za mladino župnika Strajha. Ubijalec je bil na smrt obsojen. Vse časopisje, tudi socialistično, je proslavljalo socialno in karitativno delovanje umorjenega župnika in po vsem Poljskem so akademska mladina in zlasti delavci uprizorili obhode proti komunizmu.

Ko se pogrezajo... Krvoločniki rdeče Španije so že skoraj dogospodarili, pa še razodevajo svoje sovraštvo do vsega, kar spominja na verstvo. Zdaj so sklenili, da je treba zamenjati imena mest in krajev, ki se nazivajo od časa ustanove s svetniškim označenjem, torej s pridevkom »San« — (sveti), in oskrbeti

novo imenovanje. Takih mest in vasi, ki jih bodo nasilno »prekrstili«, (saj ne bo za dolgo), je 110. (Mimogrede bodi pripomnjeno, da se nekateri mestni ljudje tudi pri nas otresajo označbe »sveti«, pa mislijo, da so »moderni«, če pravijo: »Gremo na Jošta, na Katarino, namesto k sv. Joštu in k sv. Katarini, kakor govorimo pošteni Slovenci.)

Moskva in časopisje na Francoskem. Bivši komunistični voditelj Doriot je povedal, da so prejeli francoski komunisti vsega skupaj 250 milijonov frankov za podporo in širjenje svojega časopisja. Navedel je tudi po imenu razne vodilne, večje in manjše strokovne in druge liste, ki prejemajo od sovjetizma podporo, da širijo jasno ali prikrito sovjetski strup med francoski narod. Izobražence vabijo v komunizem s časopisi in obzorniki, ki v njih v začetku prikrivajo vsako agitacijo, počasi pa skušajo vtihotapiti mednje svoje prevratne nazore. — Iz tega se vidi, da mora katoličan odklanjati vsako glasilo, list ali obzornik, ki nima katoliškega značaja ali pečata, »Kdor ni z menoj — je zoper mene!« To je geslo, ki ga nam je dal božji Učenik, in se ga mora držati vsak značajni katoličan.

Bliza se konec divje in grozne državljanske borbe na Španskem, ki bi bila najbrž že davno pri kraju, če bi »fronta« iz sosedne Francije mirovala in ne bila na roko rdečim. Ti so morali pod pritiskom silne Francoske armade izprazniti mnogo mest v Aragoniji in Kataloniji in se umakniti proti obali morja. Kako so se maščevali, potrjuje dejstvo, da so n. pr. v mestu Barbaston pomorili, preden so ga zapustili, 37 duhovnikov s škofom vred, poleg teh pa župana in mnogo meščanov. Obenem so zažgali in razstrelili stolno cerkev in mnogo drugih poslopij.

*

Najlepši spomenik, ki bo obenem v trajno korist katoličanom naše prestolnice, bo cerkev, ki so jo sklenili sezidati v Beogradu Parižani v spomin francoskim vojakom, ki so padli med svetovno vojno na Balkanu (45.000). Spominska cerkev bo hkrati župnijska cerkev za predmestje, kjer bo stala.

Drug za drugim... Med najstarejše slovenske duhovnike, ki so ostali na službenih mestih, spada tudi častitljivi veteran, msgr. Mihael Arko. Pa tudi njega so zlomila leta, strlo neumorno delo in vztrajnost v nelahkem službovanju. 30. marca je naznanil dnevnik »Slovenec«, da je tudi gospod »Mihel« šel po plačilo k svojemu Gospodu. »Gospod Mihel« — tako je bil imenovan pri dobrih škofjeloških vernikih kot dušni pastir na prvi kaplanski službi.

Pokojni župnik idrijski je bil vzor duhovnika, veljaven, postaven, odločen, goreč in

delaven na vseh poljih dušnega skrbstva, pa tudi na polju kulturne vzgoje in dobrotelčnosti. Kot izvrsten pevec in glasbenik se je zlasti prizadeval za vzorno petje pri službi božji. Za vsestransko vneto in uspešno delovanje je bil mnogokrat odlikovan, saj je bil papežev tajni komornik, častni kanonik goriškega kapitlja, dekan, konz. in duhovni svetnik. S posebnim prijateljstvom je bil navezan na prelata in sorojaka dr. J. Lesarja. Naj uživata večno prijateljstvo pri Bogu! Zlatomašnik Arko se je rodil v sodraški župniji 19. septembra 1857., za mašnika je bil posvečen na svojo rojstno obletnico l. 1880.

† **Janez Plevnik.** V Jolietu (Illinois, Sev. Amerika) je 23. marca nenadoma umrl slovenski župnik J. Plevnik. Pokojni se je rodil v dobrovski župniji, v vasi Šmartno l. 1873. Znan je bil kot vnet dušni pastir, iskren slovenski domoljub in kot človek blagega in dobrega srca. V Ameriki je ustanovil več župnij. Spoštovali so ga ne samo rojaki, marveč tudi verniki drugih narodnosti. R. i. p.!

Smrt pobira... V ljubljanskem uršulinskem samostanu je umrla prvi pomladni dan M. Marija Roza (roj. Helena Špeljak), ki je dosegla 54 let redovnega življenja in 85 let celotne starosti. — V Škofji Loki so pa izgubili 54 let staro učiteljico M. Marijo Norberto (r. Katarina Božnar), ki je vzgajala dekliško mladino na zunanji nunski šoli kot sila vestna in trudaljubiva učiteljica. Naj počiva v miru!

Lavantinska škofija. V župniji sv. Petra pri Mariboru so dobili novega župnika Alojza Zalarja, ki je bil doslej vikar v Hrastniku. Na njegovo mesto je prišel Kozar A., kaplan v Trbovljah. Kot kaplan v Trbovljah je nastavljen novomašnik Videčnik Viljem iz Celja.

Za mejami. Na Katinari pri Trstu je bil umeščen kot župnik g. Anton Piščanec, rihemberški rojak. — V Mirnu pri Gorici imajo novomašnika Oskarja Kogojca. Nova maša 24. aprila. — Na velikonočni ponedeljek je pel novo mašo v Vrtovincu pri Črničah Anton Šatej. — Župnijski upravnik Al. Obid na Banjšicah je prevzel župnijo v Pod-sabotinu; na njegovo mesto je bil umeščen kot župnik Alojz Lojk iz Nemškega Ruta.

MARIJINE DRUŽINE

»**Marijanska dežela**« (Regnum Marianum) se more imenovati ogrska kraljevina še danes, če jo presojava po cvetočih Mar. družbah, ki so ustanovljene tam tudi za najodličnejše sloje. Med temi je posebno na glasu že stara kongregacija za gospode v Budimpešti. Glavni tajnik vseh kongregacij p. Valter Mariaux dr. J. v Rimu se je prilično osebno pre-

priča o vrlinah te kongregacije, ko se je mudil v madžarski prestolnici. Sedanjemu voditelju p. Vidu, ki je obenem škofijski voditelj Mar. družb v Budimpešti, je stavil takale vprašanja:

1. Vaša kongregacija je bila ustanovljena, da zbira in vežba vodilne katoliške može. Ali še izvršuje to poslanstvo?

Odg.: Moja kongregacija ima sedaj 240 članov. Še danes je med njimi — to lahko trdim — precej mož, ki imajo vpliv in veljavo v javnem življenju. V naši kongregaciji imamo 6 državnih tajnikov, 12 ministrskih svetnikov, 6 generalov in drugih višjih častnikov, 7 vseučiliških profesorjev, 5 poslancev, dalje ravnatelje pri železnici, pošti in mnogo višjih uradnikov, pravnikov, zdravnikov, profesorjev i. dr.

2. Ali delujejo člani tudi apostolsko?

Odg.: V treh sekcijah Katoliške akcije v Budimpešti so člani naše kongregacije izvoljeni za predsednike. Povečini so sicer v svojem poklicnem delu močno vpreženi. Njih apostolat je pa že v tem, da se na svojih vplivnih mestih udejstvujejo kot moške krščanskega duha. To, da so taki vplivni gospodje navzoči pri verstvenih prireditvah Marijine družbe, da se udeležujejo skupnega obhajila, kongregacijskih pobožnosti, ure molitve itd. — to vse je lep zgled, poln vpliva na druge. Tako n. pr. so nedavno pri uri molitve klečali kar štirje generali drug poleg drugega pred sv. Reš. Telesom.

3. Katera apostolska dela vaši člani prav posebno izvršujejo?

Odg.: Najprej omenjam duhovne vaje. Tam v predmestju imamo Dom duhovnih vaj »Manresa«. Prefekt naše kongregacije, bivši poslanec, oskrbi vsako leto poseben tečaj duhovnih vaj za poslance obeh zbornic, t. j. kakšnih 50 mož. Drug sodal (član M. dr.), ki je bil profesor na univerzi, pripelje leto za letom celo vrsto vseučiliških in srednješolskih profesorjev k duh. vajah. Naši sodali privabijo letno do 40 višjih oficirjev k duh. vajah. En član, ki je bil svoj čas najslavnejši tenorist na Ogrskem, je dosegel, da je napravilo letos (1937) 68 njemu znanih umetnikov, kapelnikov, zborovodij, skladateljev, gledaliških igralcev, pevcev i. dr. duhovne vaje v Manresi. To apostolsko delo izvršuje že osem let. Vsako leto jih spravi povprečno okrog 40 skupaj.

Apostolsko delujejo naši člani tudi s tem, da vodijo katoliške organizacije. Naši člani so na vodilnih mestih v močno razširjenih društvih za može, ki jih imenujemo kratko in malo »Credo«. (Ta društva sličijo ameriškim »Holy-Name-Society«.) Mnogi sodelujejo v akademskih zvezah, kakor je »Emericana«, ali v »Združenju katoliških zdravnikov«, ki je ustanova prav te Marijanske kongregacije. Cela vrsta kongreganistov je tudi v načelstvih cerkvenih občin. Nekaj sodalov se

je odločilo, da so ustanovili zvezo katoliških trgovcev in obrtnikov, ki ima samo v mestu že okrog 500 sodrugov. Njih namen je doseči, da bi katoliško prebivalstvo nakupovalo in naročalo svoje potrebščine pri katoliških firmah.

4. Včeraj so mi razkazali »cerkev v skali«. Ali je res, da je bila sezidana na pobudo in s prispevki kongregacije gospodov? (Glej sliko v tretji številki »Bogoljuba«!)

Res je. Da je bilo to lepo Marijino svetišče pozidano, so dosegli člani naše Marijine družbe kljub močnemu oviranju nasprotnikov Cerkve. Zraven dupline so postavili samostan in izročili vodstvo redovnikom Pavlincem. Po prizadevanju naših kongreganistov je bilo sezidanih še mnogo drugih svetišč.

5. Ali ste zadovoljni z udeležbo vaših sodalov pri cerkvenih prireditvah Mar. družbe?

Od 240 članov se redno udeležuje shodov okrog 130 gospodov; skupnega sv. obhajila pa povprečno 140. (V tem oziru kongregacija sicer ne dosega onega števila, da bi jo mogli imenovati vzorno; vendar je pa treba uvaževati, da so člani dostikrat službeno zadržani in pridejo zraven, kadar morejo, drugače se morajo pač opravičiti. Op. ur.)

6. O čem imate govore pri družbenih shodih?

Gospodje poslušajo in žele predvsem govore asketične vsebine.

7. Ali imate v mestu še katero Marijino družbo za gospode?

Imamo. Naša je bila prva v deželi. Sčasoma je bilo ustanovljenih še 20 takih kongregacij, in sicer po raznih ogrskih mestih. Sprva so bile le nekake podružnice naše glavne družbe, pozneje so se pa osamosvojile. Vendar pa prirejamo skupne kongrese za vse družbe gospodov, kar se tem lažje doseže, ker imamo skupno pisarno in glasilo.

*

Sv. Lenart nad Škofjo Loko. 33 let marijanskega življenja imamo za seboj. Kongregacija nam je ustanovil župnik Sever Franc leta 1905. Prvo leto je bilo sprejetih 27 deklet. Veliko so morale žrtvovati, da so napravile dragoceno zastavo in oskrbele lep kip Brezmadežne. Družba šteje sedaj 38 članic. Vse družbeno življenje se je razvijalo tiho in mirno. Včasih je moral naš voditelj nekoliko ostreje nastopiti zaradi kontrole. Skušale pa bomo vestno spolnjevati družbene dolžnosti in posnemati one vzorne članice, ki so se odlikovale v lepem življenju. Družbene shode imamo vsako prvo nedeljo v mesecu. Naša druga zavetnica je sv. Neža. Ta dan se zberemo k skupnemu sv. obhajilu, da tako počastimo veliko mučenico.

Lani smo pa dobili še Marijin vrtec. V njem je 40 deklic, ki spodbudno pristopajo k

sv. obhajilu. — Lansko leto, na praznik Brezmadežne, je stopilo pod Marijino zastavo zopet enajst deklet. Ostalim pa kličemo: Če hočete spoznati in uživati srečo Marijine družbe, kar brez oklevanja v naše vrste. Izognile se boste marsikateremu razočaranju, žalosti in nesreči. — Pred kratkim nas je zapustila vzorna družbenica, Mesec Katarinica. Bilo ji je 18 let, ko ji je zavrtna sušica pregrizla nit življenja. Vse muke dolgega hiranja je prenašala brez najmanjše nevolje, pač pa se je s tem večjim zaupanjem obračala do Marije, kateri je tako rada prinašala cvetice na njen oltar. Pri naši ljubi Materi Mariji se snidemo! — M. V.

Kamnica pri Mariboru. Zdaj, ko je prebujeno naravo okrasila pomlad s svojim cvetličnim bogastvom, naj naša srca ne ostanejo več odeta v mrko, zimsko odejo mlačnosti in grešnega spanja. Tudi v naših dušah naj vzklije cvetoča vigréd!

Med cvetke Marijinega vrta je bilo pri nas 25. marca vsajenih 10 novih sadik. Srca teh novih družabnic Marijinih so se topila v srečni blaženosti, ko so kleče pred podobo svoje nebeške Matere obetale zvestobo in vdanost Mariji in Jezusu. Umevale so to mnogim nedostopno srečo in odliko, saj so po mnogih borbah mladega življenja dospеле do dolgo zaželenega cilja. Odslej bo njih Matí, Gospa in Zavetnica — Brezmadežna.

Drage sestre! Zdaj, ko ste v vrstah Marijinih izvoljenk, nikar ne pozabite trajno krasiti svojih src; krasite pa tudi Marijine oltarje, zlasti ta mesec, ki je ves Marijin.

Z Marijo ste stopile na ladjo viharnega življenja. Krepko poprimite za vesla. Pri krmi lu je naša nebeška Matí in Gospa.

OPAZOVANJA.

71 učenjakov. Med člane francoske Akademije znanosti je bilo nedavno oddano vprašanje, če je znanost v protivnem razmerju do verstva. 70 učenih članov akademije je to vprašanje zanikalo; le eden je bil, ki je napravil izjemo. Med temi 70 znanstveniki so možje, ki so vodilne in priznane osebnosti na znanstvenem polju. Ti zatrjujejo, da eksaktne vede (matematika, fizika, kemija) ne morejo podati nobenega resnega dokaza proti verstvu. Nekateri pa s poudarkom izjavljajo, da vprav temeljito proučevanje naravoslovja pripomore utrjevati versko zavest in približevati človeka svojemu Stvarniku.

Pod pretvezo, da hočejo rešiti Kitajsko komunizma, si osvajajo s krvavo silo Japonci kos za kosom kitajsko ozemlje. Sedaj je pa prišel v Pariz apostolski vikar Yu Pin iz Nankinga, ki kot domačin in poznavalec razmer takole zatrjuje: Pred 12 leti je bila res ne-

varnost, da se razpase po Kitajski komunizem. Treba je bilo 10 let, preden je domača armada pod vlado maršala Čangkajška, ki je izgubila v borbi s komunističnimi roparskimi četami do 100.000 mož — oprostila deželo te nadloge. Maršal je hkrati vpeljal mnogo koristnih naprav za obnovo na Kitajskem. »Naš narod,« piše škof Yu Pin, »je narod malih kmetov. Na Kitajskem ni velekapitalistov. Tem ljudem je zoprna misel na razlastitev; njih miselnost je marksizmu sovražna. Komunistično naziranje je kitajskemu ljudstvu, temu preprostemu, treznemu, nrvstvenemu, veselemu, postrežljivemu narodu, ki spozna, da ima v družini in družinskem duhu neomajno podlago svojemu življenju, kar nerazumljivo.«

DOBRODELNOST.

Naj ne ve levica, kaj dela desnica. Tega načela se drže tudi naše karitativne organizacije. Da se pa vzbudi zavest dobrodelne dolžnosti tudi v dušah onih, ki so temu delu usmiljenja le bolj oddaljeni, objavi Karitativna zveza vsako leto na občnem zborovanju vsaj v glavnih potezah podatke, ki kažejo, kako se pri nas razvija krščansko človekoljubje. Res čuditi se moramo, ko beremo, kako vsestranska je bila dobrodelna akcija in kako je znala zveza lajšati telesno bedo in deliti duhovno hrano. Ljubljana sama ima 15 Vincencijevih in 9 Elizabetnih konferenc. Tudi izven Ljubljane je bilo ustanovljenih več novih, nekatere se še snujejo. Po župnijah pa rastejo dobrodelni krožki.

Tudi centrala v Mariboru je imela svojo glavno skupščino. Podala je račun o živahnem razvoju dobrodelne misli, ki zajema v dejansko sotrudništvo čimdalje širše sloje.

Naj bi lepi zgledi požrtvovalnih dobrotnikov tu in tam potegnili za seboj tudi bolj hladne rojake, zlasti take, ki ne morejo reči, da trpe pomanjkanje.

IZ POGlavJA O VZGOJI.

Ali hočeš živeti? . . . »Če hočeš živeti, pristopaj k sv. obhajilu. Če hočeš v življenju duše ostati zdrav, mlad in krepak, pojdi večkrat k mizi Gospodovi. Če se hočeš izogniti peklju in večni smrti, stopi rad k studencu milosti. Sveto obhajilo naj ti bo prva briga, ako čutiš telesno slabost zaradi starosti, bolezní, da telesna smrt ne bo duši začetek strašne večne smrti. Sveto obhajilo bodi cilj vsega tvojega prizadevanja pri vzgoji otrok, krščanski oče, krščanska mati. Nihče na svetu ne bo tvojih otrok lepše in uspešneje učil, da bodo čednostni, dobri in poslušni, kot Jezus, ki jih tako ljubi. Brez svetega obhajila bodo otroci zašli, zabredli za trajno, se bodo pokvarili in izneverili sveti

Cerkvi in Bogu. Odtujenost Cerkvi je že na zemlji začetek večne smrti. Vi, krščanski starši ste odgovorni za to, ako niste marali in hoteli voditi in pustiti otrok večkrat k svetu obhajilu, četudi ste bili na to opozorjeni, da je sv. obhajilo, če ga prejemamo ponižno, v živi veri, s čistim srcem, najboljši in najkrepkejši pomoček, da se zavaruje in ne gube življenja otrok božjih.«¹

ANEKDOTE

Velicina papeštva. Ko je svoje dni francoski ministrski predsednik L. A. Thiers obiskal Rim, je zaprosil za avdienco pri papežu; dodal pa je željo, da bi mu ne bilo treba poklekniti pred svetim očetom, ker je bil protestant. Takratni papež Gregorij XVI. mu je dal sporočiti, naj ravna po svoji volji. Ko je pa Thiers stopil pred poglavarja svete katoliške Cerkve, ga je tako prevzelo, da je kleknil in poljubil papežu roko, ki ga je prijazno vprašal, če se je spoteknil. Minister mu odgovori: »Pred veličino papeštva mora vsakdo izgubiti ravnotežje.«

Za materinski dan. Veliki katoliški borec Windhorst je sprejel neko gospo, kateri je bil storil neko uslugo. Prišla se mu je zahvaliti in vprašati, kako bi mogla njemu kot dobrotniku napraviti kakšno veselje. Windhorst je prosil njeno sliko. Gospa odgovori: »Prav rada Vam bom prinesla sliko, samo prosim, če mi poveste, v kakšni obliki naj bom slikana.« — Plemeniti Windhorst pravi: »Dajte se fotografirati, kako svojemu otroku sklepete roke k molitvi. To je najlepši prizor za slikanje matere.«

Zadnjikrat na nogah... Za sprejem v Marijino družbo v Badenu pri Dunaju je bil določen tudi Ernest Strnad. Prijela ga je pa bolezen in je moral v bolnišnico na Dunaju. Zdravniki so ugotovili nevarno bolezen v nogah. Vsak teden je Ernest pisal predniku Marijine družbe, da bo gotovo prišel k sprejemu. Nekega dne so mu pa sporočili pretresljivo novico, da mu bodo morali noogo odrezati. Še teden je bilo do sprejema v kongregacijo. Zdravniku in predniku Mar. družbe sporoči, da hoče zadnje pot z nogami napraviti, ko bo sprejem. In res. V spremstvu svojih domačih, oprt na palico je prilezel v sprejemno kapelo, kjer je ob ganljivem sočustvovanju tovarišev položil posvečenje na Marijin oltar. Drugi dan je bil revež ob noogo. V tolažbo mu je bilo, da se je posvetil Mariji v njeni družbi. Mlad junak!

»Ako ne postanete kakor otroci...« Redovna sestra križarka pripoveduje: »Nekega poletnega dne sem šla po opravkih mimo gru-

če otročičev na igrišču. Na tihem sem molila rožni venec. Kar se odtrga od skupine petletna deklica - beloglavka, skoči proti meni, stegne proseče rokici proti križku, ki ga nosimo na prsih. Nedolžni očki so viseli na podobi Križanega, ustca so pa šepetala: »Bogku poljubka!« — Morala sem se globoko skloniti, da je malček mogel doseči križek, ki se ga je z obema rokama oklenil in pritisnil na ustca tako presrčno in ljubko dvakrat, trikrat, da mi ta prizorček ne bo izginil nikdar iz spomina.

Vesel, ne meneč se za okoli stoječe, je stekel otročiček zopet k svoji družini in igri. Vse to se je zgodilo v nekaj sekundah. Srečna sem se zahvalila Bogu za to izredno in veselo doživetje. Pa mi je obenem prišla v spomin beseda Jezusova, ki jo je govoril nam odraslim: »Resnično, povem vam: Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.« (Mt 18, 3.) Žal, da preveč pozabljamo na to važno opozorilo!

»To ni prav!« Poljski slikar J. Henrik pl. Rosen se je mudil celo leto v Italiji. V papeški kapeli v Kastelu Gandolfo je izvršil dve stenski veliki sliki. O umetniškem umevanju papeža Pija XI. je izrekel to-le: »Sveti oče ne pravi: 'To mi ne ugaja', ali 'to mi ugaja', marveč: 'To in to je napačno!' Nato pa razloži, zakaj je napačno. Misli se mu vrste tako dosledno, da mora človek takoj uvideti, kako prav ima sedanji papež. V enem letu, ko sem slikal v Gandolfu, sem se več naučil kot v vsem prejšnjem življenju.«

RAZNO.

Novo sprejemne podobice za »Dejanje sv. detinstva Jezusovega« se dobe pri vodstvu (Pred škofijo 7), ali pa v trgovini Ničman v Ljubljani. Gg. poverjenikom se izroče gratis, kadar jih žele.

Skladbo: »Marija, moja mati si...« bodo lahko sprejele naše kongregacije kot svojo, primerna je pa tudi za druge častilce Marijine zlasti ob času šmarničnih pobožnosti. Uglasbo je pregledal in dopolnil stolni dekan dr. Fr. Kimovec, za kar se mu uredništvo toplo zahvaljuje.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo za dekleta od 14. do 18. maja, za gospodične učiteljice in uradnice od 9. do 13. julija. — Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 din. Prijave sprejema: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Naše slike. Bazilika Matere božje v Loretu je bila sezidana v l. 1468—1587 v beneškem slogu. Ima tri ladje z dolžino 95 m, križna ladja pa je široka 67 m. Cerkev ima 12 oltarjev in sedem kapel za razne narod-

¹ Iz pastirskega pisma škofa dr. J. Srebrničja: »V službi Evharistije« za postni čas 1938.

nosti. Na levi je papeško poslopje. (Palazzo apostolico.) — Marijino oznanjenje. Slika v baziliki je delo prof. Ludovika Seitz-a, najlepša umetnina v loretski kapeli iz l. 1892 do 1908.

Na ovitku: Zagrebška katedrala. Veličastna gotska cerkev iz 13. do 15. stoletja je bila prenovljena v letih 1879—1900. Ima dva velika, členovita zvonika, učinkovito pročelje, v notranjščini pa tri enako visoke ladje.

DOBRE KNJIGE.

V službi Evharistije. Pastirsko pismo dr. Jos. Srebrnič, biskupa u Krku. Za korizmu 1938. — To pastirsko pismo je obsežno, saj ima 32 strani v osmerki. Vsebinsko pove naslov. Obravnava pa tudi novodobne zmote, zlasti pogubnost komunizma in rasizma. — Zdravilo, pomoček in najtrdnjšo oporo za krščansko odgojo in za brambo proti navalu novodobnih zmot in zablod imamo vprav v presv. Evharistiji.

Leto božjih skrivnosti. Že zadnjič smo priporočili novo književno delo, ki je izšlo v založbi stiškega cistercijskega samostana: »Božji vrelci«. Knjiga opisuje praznike in svete dni liturgičnega leta po misalu (mašni knjigi). Pisatelj p. Turnšek Metod pravi o knjigi: »Pomagati hoče k spoznanju, razumevanju in doživljanju Kristusa v njegovih odresilnih skrivnostih«. Liturgične slike je narisala in knjigo opremila Sonja Vončinova, akademičarka art. akademije.

ODGOVORI.

V. S. v H.: Pojasnila želite o tem, kaj je bogokletje in če je več vrst bogokletja?

Vašemu vprašanju z veseljem ustrezemo, saj bo — tako upamo — pouk o tej strašni hudobiji, ki Bog sam v II. zapovedi svari pred njo, marsikomu odprl oči.

»Ne skruni božjega imena!« — tako je Gospod zaklical na gori Sinajski med gromom in bliskom. Katekizem odgovarja na vprašanje: Kdo skruni božje ime? — tako-le: Božje ime skruni:

Kdor sveta imena izgovarja nespoštljivo ali jih zlorabi za kletve;

kdor Boga sramoti;

kdor grešno priseže ali prisege ne drži;

kdor prelomi zaobljubo.

Pomudimo se za čas pri prvi in drugi točki. V prvi se omenja kletve... Besede, ki Boga sramote, pa imenujemo bogokletje. K bogokletju prištevamo tudi sramotilne besede o Mariji in svetnikih. In koliko je danes takih kletvin tudi med sinovi slovenskih mater! Ker bi se ostudnim bogokletnežem le preveč satansko zdelo, če bi rabili slovenske sramotilne besede, se oprijemljejo tujih smrdljivih, presajenih z italijanskih tal na našo »marijansko« zemljo. Ali še marijansko?

Dobrih ljudi je groza, kadar slišijo strašno sramotenje Boga in Marije, ki je zapopadeno v italijanskih umazanijah.

K bogokletju prištevamo vsako sramotenje Boga, Marije, svetih oseb ali pa svetih reči in dejanj. Kdor torej žaljivo, podlo, sramotilno o njih prostovoljno misli, govori ali kaj takega v dejanju stori, je tudi kriv bogokletja.

Judje so n. pr. sramotili, zaničevali Jezusa in mu prizadejali silno notranjo bolelost: to je bilo bogokletno početje. — Bogokletno je govoril n. pr. cesar Julijan-Odpadnik — o Jezusu s tem, da ga je imenoval »Galilejec«. Še v smrti je zaklical v obupu: »Zmagal si, Galilejec!«

Med svetovno vojno, pa tudi sicer se je slišala tu in tam med malovernimi bogokletna obdolžitve: »Če bi bil Bog pravičen, pa bi kaj takega ne dopustil.« (Ljudje tako drznega jezika nič ne pomislijo, da Bog še celo greh pripusti, ker ne mara človeku vzeti svobodne volje in je zato človek sam odgovoren za svoja zla dejanja.)

Dejansko bi Boga zaničeval — (bi počel bogokletje), kdor bi Bogu pest pokazal ali pljunil proti nebesom, če bi kdo križ oskrnil. (Ali so kaj pomislile na to črne duše, ki so se z nečuvno drznostjo spravile na evharistične križe in jih poridale?)

Boga bi zaničeval in počenjal bogokletje, kdor bi pomandral ali namenoma pohodil in iz hudobije uničil sveto podobo ali kaj svetega. (Koliko takih hudobij je bilo zadnje čase po rdečem delu Španije!)

Navedemo resničen primer z naših livad, ki kaže, kako drzne, verski čut težko žaljive in bogokletne šale si izmišljujejo tu in tam objestni, versko zanemarjeni in mlačni ali pa brezumni ljudje, zlasti kadar so okajeni z alkoholnimi duhovi.

Primer, ki ga tu navajamo, smo povzeli iz spisa neznane osebe, katere ne maramo imenovati s celim imenom. Zadostujeta naj začetni črki M. S. To-le je v pismu zapisano:

»Moj oče so večkrat pripovedovali, da so bili povabljeni na ženitovanje. Kakor je navada, se ob takih prilikah vrste tudi nedolžne šale za zabavo. (Kar se je pa tu zgodilo, pa ni bila nedolžna norčija.) Eden se spomni in pravi: »Jaz bom pa spovedoval«. Začel je nositi v malo sobico priprave za spovednico. Ko je za silo spravil nekaj skupaj in naslonil še rešetko, se je vsedel. Začeli so hoditi, kakor bi se hoteli spovedovati. Pripovedovali so razne neumnosti. Oni, ki je bil v spovednici, je pa zopet norce bril in tako govoril, da je nastal smeh in grohot. Oče so rekli: »Jaz sem kar gledal ženina, kaj mu je, da tega ne prepove, ko je vendar že bil gospodar, pa se ni nič zmenil za to. Jaz sam nisem upal vmes poseči, ker sem bil v tuji hiši.« (Pa bi bilo prav in bi bil storil samo svojo prijateljsko dolžnost posvaritve, če bi bil postavil moža in rekel: Prijatelji, tega pa ne! Iz svetih reči se ne bomo norčevali! Vse poštene bi imel na svoji strani. — Op. ur.)

To neumestno, pohujšljivo in bogokletno burko so uganjali tako dolgo, da so se naveličali.

Prav čez eno leto in prav v isti sobici so pa res spovedovali. Duhovnik je bil poklican k smrtni postelji mlade domače gospodinje, ki je bila pred enim letom nevesta — pa je umrla. Kakor so se prej smejali, so se zdaj jokali.

A. L.: Ali zadostuje za p. odpustek, če moli naprej vsak dan po svetem obhajilu ena oseba znano molitev »Pred podobo Križanega i dr., drugi pa odgovarjajo.

Ni dvoma, da je taka molitev veljavna tudi za odpustke.

N. M. v S.: Slišal sem, da imajo po cerkvah v Ameriki pritrjene omarice, kamor vlagajo verniki lističe z različnimi vprašanji verskega in nravstvenega značaja, ki nanje pričakujejo pojasnila. Duhovnik nato v pridigi odgovori in razloži, kakor in kar je potrebno. Ali bi se ne dalo kaj takega tudi pri nas vpeljati?

Novo nam je, da bi v katoliških cerkvah imeli take nabiralnike. Pač pa so taki nabiralniki obešeni marsikje tudi pri nas v prostorih prosvetnih društev ali v zbirališčih Marijinih družb. — Ako se te naprave ne zlorabljajo, ako člani žele samo resnega pouka v važnih zadevah, se lahko dobro obnesejo.

ZA RAZMISLEK.

Huda rana. To vemo, da katoliške Cerkve ne bo premagala ne stiska, ne sovraštvo, ne preganjanje, ne framasontstvo, ne nobena sila. Če bi bila Cerkev Kristusova premagljiva, bi jo uničilo eno zlo — in to je verska brezbriznost staršev. Hvala Bogu, da imamo Slovenci še toliko vestnih, dobrih, bogaboječih, za Cerkev vnetih staršev in družin. Vendar pa je versko-mlačnih, brezbriznih roditeljev vedno več. Včasih so se taki našli samo po mestih, danes je ta nevarna družinska bolezen zašla že tudi v marsikatero župnijo izven mest.

Vsaka bolezen ima posebne znake: kašelj, potenje, oviranje dihanja, mrzlica i. dr. Kakšni so pa znaki verske mlačnosti in brezbriznosti pri starših?

Naštejemo najbolj navadne znake:

1. Če se starši nič ne brigajo za molitev otrok, namesto da bi sami z njimi molili in dajali lep zgled molitvene vneme.

2. Če staršem ni mar, da bi otroci redno hodili k zapovedani službi božji, namesto da bi jih sami vodili, z njimi praznovali Gospodove dni in doživljali v verskem duhu cerkveno leto.

3. Če je staršem mala skrb, ali otroci prejema svete zakramente, ali ne; namesto da bi jim z lastnim zgledom olajšali pot do spovednice in do tabernaklja, namesto da bi bila vsa vzgoja evharistično usmerjena.

4. Če je staršem vseeno, kdaj gredo in pridejo otroci, s kom občujejo, v kakšno družbo ali društvo hodijo, kakšno zabavo iščejo, katere knjige in časopise berejo, namesto da bi se zavedali, kako veliko odgovornost imajo vprav v tem oziru, in kako veliko je na tem ležeče, kaj mladina bere, kam hodi, s kom občuje.

Neredko slišimo vprav iz ust takih staršev, katerim je vest že vsa otopela: »Ne vem, kaj bi se spovedoval!« Ako bi tako govorila oče in mati, ki imata svete otroke, bi človek molčal. Ako pa ima oče otroke, ki jim je vest vsa otežena z občutnimi in nevarnimi zadolžitvami, je sam brez dvoma še bolj odgovoren, saj je varih, učitelj in vzgojitelj svojih otrok.

Naj bi se poleg vseh vzornih slovenskih roditeljev spomnili, zlasti sedaj ob svetovnem Evharističnem kongresu, tudi manj brižni ali celo površni in za cerkev mrzli starši — vabila Jezusovega: »Pustite male k meni!« Pot do Jezusa bo pa otrokom tembolj ljuba, jim bo postala nujna, če bodo videli na isti poti tudi svoje drage starše.

Da se ne pozabi...

V listu »Vrhbosna« opisuje nadškof dr. Iv. Šarić, kako ga je l. 1922. takratni ministrski

predsednik Nikola Pašić, ko se je mudil v Sarajevu, povabil k pokrajinskemu namestniku, v prvi vrsti na razgovor o konkordatu s sveto Stolico.

Po medsebojnem pozdravu in po kratkem pomenku je vprašal predsednik Pašić: »Slišal sem, da nameravate, gospod nadškof, iti prihodnje dni v Rim, k svetemu očetu?«

»Da, gospod predsednik.«

»Dobro. Prav zato sem vas pa klical. Povejte svetemu očetu papežu, da želimo čimprej skleniti s sveto Stolico konkordat. Srbija je imela sicer že poprej konkordat s sveto Stolico. Toda sedaj so se razmere spremenile. Sedaj Jugoslavija ni več v Srbiji, ampak v novi Evropi. Danes je v naši državi toliko katoličanov, zato je vsekakor potrebno, da sklenemo nov konkordat. Ko imajo že druge veroizpovedi svoje sporazume (konkordate), ki jim zagotavljajo polnopravno življenje v državi, moramo isto zagotoviti tudi katoličanom. Vsem enake pravice! Bratje smo, zato moramo vse po bratsko urediti...«

»Recite, prosim vas, svetemu očetu papežu, da želimo čimprej skleniti konkordat s sveto Stolico.«

G. nadškof Šarić dostavlja, da se je pozneje še enkrat sešel s Pašićem v Belgradu. Tudi pri tej priložnosti je omenjal konkordat, ki da je namočil potreben naši mladi državi. Žal, da je kmalu nato umrl. Ako bi modri državnik Pašić ostal živ, bi imeli katoličani v Jugoslaviji že davno sklenjen in potrjen konkordat s sveto Stolico, saj ga je tako želel blagopokojni kralj Aleksander I. Pri vsaki priliki (kakor je škofom pripovedoval † nadškof Bauer), se je kralj živo zanimal za konkordat in izražal živo željo, da ga čimprej dosežemo, ker je koristen in potreben naši državi, saj ima do 6 milijonov katoličanov.

PROŠNJE IN ZAHVALE.

Zahvaljujem se presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. in vsem svetnikom, † škofu Slomšku in M. T. Ledohovski in prosim še zanaprej pomoči. E. C. — Zdravje svoje bolne sestre in spreobrnjenja svojega, pijanosti vdanega očeta priporoča Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad. K. R. — Prisrčno se zahvaljuje sv. Tereziji D. J. in † M. T. Ledohovski za uslišanje v nevarni boleznih hčerke. Fr. K. — Priporočam se v molitev Bogoljubovim bralcem, posebno redovnim osebam v več težkih in zamotanih zadevah. A. R., Istra. — Mar. družbenka se zahvaljuje sv. Tereziji D. J. in Mariji Pomočnici za ozdravljenje. A. U. — K. P. se zahvaljuje † škofu A. M. Slomšku za ozdravljenje hude bolezni. — A. J. K. se zahvaljuje za ponovno uslišano prošnjo Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J., † škofu Slomšku in Baragu in tudi † župniku Juriju Humarju. — T. T. se zahv. Mariji za vse dobrote. — Zahvaljujem se sv. Janezu Bosku, Mariji Pom. za dve uslišani prošnji v prav važnih zadevah; priporočam se še za naprej F. J. Bloke.

VSEBINA: Clanki: Mati božja. (A. Č.) — Marijino svetišče: Loreto. — Mariji v dar. (A. Č.) — Kaj menite? 5. Komu naj verjamem? (J. Lungernolz.) — Pesem: Majnik moje duše. (Fr. Neubauer.) — Pesem: „Marija, moja mati si...“ (Gr. Mall. — Uglasbil A. Cadež.) — Utrinki z romanja v Lurd. (M. N.) — Tolažna sv. zakramentov. (P. Ambrozij Brenčič.) — Listek: Skrivnostni klobuk. (Frenken — J. Moder.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. — Marijine družine. — Opazovanja. — Dobrodelnost. — Iz poglavja o vzgoji. — Anekdote. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori. — Za razmislek. — Na ovitku: Slika stolnice v Zagrebu. — V listu: 9 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 10 Lir. v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 0'50 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za majnik 1938.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: — Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Mednarodni euharistični kongres v Budimpešti. Misijonsko gibanje med šolsko mladino.

Mesečni zavetnik: Marija Pomočnica (24.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Nedelja	2. pov. Filip, Jakob	Milosti šmarnične pobožnosti	Ljubljana, stolnica	Libeliče
2 Poned.	Atanazij, šk., eer. uč.	Mir in pravičnost med narodi	Trebelna	Ojstrica
3 Torek	Najdenje sv. križa	Naši duhovniki in škofje	Sv. Križ pri Litiji	Crneče (S. Križ Dr.)
4 Sreda	Varst. sv. Jožefa	Edinost med katoličani	Kamna gorica	Dravograd
5 Četrtek	Pij V., papež	Svoboda sv. Cerkve. Sv. oče	Ljublj., Sv. Florijan	Jarenina
6 Petek	Janez p. Latin, vrati	Posvetitev naših družin	Davča	
7 Sobota	Stanislav, škof, muč.	Slovenska Katoliška akcija	St. Gotard	Kotlje
8 Nedelja	3. pov. Prik. Mihaela	Zmaga nad brezboštvom	Smihe pri Nov. m.	Mežica
9 Poned.	Gregor Nac, šk., e. u.	Zaročeni in novoporočenci	Rakitna	Sv. Jakob, Slov. g.
10 Torek	Antonin, škof	Slovesek-Baragova beatifikacija	Javor pod Ljublj.	Sv. Danijel
11 Sreda	Franč. Hieronim, sp.	Lepo družniško življenje. Molitve	Preserje	St. Ilj v Slov. gor.
12 Četrtek	Pankracij, m., Ah., m.	Vdanost bolnih in trpečih	Kopanj	Guštani
13 Petek	Robert Bel., šk., e. u.	Cerkveni in svetni učenjaki	Kočevice, Mar. dom	Svečina
14 Sobota	Bonifacij, mučenec	Izletniki in športniki	Fara ob Kolpi	Sv. Jurij ob Pesnici
15 Nedelja	4. pov. Jan. Salski	Pogostno sv. obhajilo	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungota
16 Poned.	Janez Nepomuk, m.	Evharistična vzoja otrok	Nova Oselica	Maribor, Sv. Alojzij
17 Torek	Pashal Bajlonski, sp	Naše cerkvene organizacije	Ljublj., frančiškani	Sv. Lenart v Slov. g.
18 Sreda	Venancij, mučenec	Zakrknjeni grešniki	Lesce	
19 Četrtek	Peter Celestin, pap.	Naša mladina. Izбира poklica	Breznica	Sv. Rupert v Sl. g.
20 Petek	Bernardin Sien., sp.	Zedinjenje razkolnikov. Konkordat	Dobrova	
21 Sobota	Andrej Bobéla, muč.		Jezerka, Sv. Ožbalt	Sv. Trojica v Sl. g.
22 Nedelja	5. pov. Križeva	Blagoslov na polju	Čatež pod Zaplazom	Negova
23 Poned.	Janez Rosij, sp.	Letošnji novomašniki	Krško, kapucini	Sv. Jurij v Prekm.
24 Torek	Marija Pomoč.	Marija Dev. Slovencev Kraljica	Ljubljana, križanke	Crna
25 Sreda	Gregor VII., pap.	Odvritev nesreč	Vič	Sv. Benedikt, Sl. g.
26 Četrtek	Vnebohod, Filip N.	Hrepenenje po nebesih	Tržišče	
27 Petek	Beda Častit., sp., e. u.	Srečna zadnja ura. Umirači	Ljubno	Sv. Ana na Kremb.
28 Sobota	Avguštin, škof	Naši izseljenci in preseljenci	Sv. Helena	Sv. Jurij v Slov. g.
29 Nedelja	6. pov. Magdal. P.	Spodobna ženska noša	Sv. Duh (Veliki trn)	Sv. Jurij v Slov. g.
30 Poned.	Feliks I., papež, muč.	Naši misijonarji in misijonarke	Ráteče-Planica	Sv. Bolfenk, Sl. gor.
31 Torek	M. Srednica, Angela	Uršulinke in njih zavodi. Umrli	Krauj	Marija Snežna

Odpustki za maj 1938.

1. Nedelja, prva v m. Sv. Filip in Jakob. Cl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. e. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 3. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

3. Torek, Najdenje sv. Križa. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škap.

4. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.

5. Četrtek, prvi v m. Sv. Pij. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.; 2. čl. br. sv. S. J., če obiščejo br. e.

6. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo pravno sv. obh. nekoliko premisslujajo dobrotljivost presv. S. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj.

7. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za ajej storjena razžaljenja ter molijo p. n. sv. o.

8. Nedelja, Varstvo sv. Jožefa, Prikazen sv. Mihaela. P. o. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini. Dalje p. o. 1. čl. družbe kršč. družin; 2. čl. br. sv. Družine; 3. čl. škap. br. karm. M. b.; 4. istim kakor 13. dan.

13. Petek, Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

15. Nedelja, Pričetek pobožnosti n. č. sv. S. J. danes ali v petek. Gl. razne pobožnosti! — Danes se

prične tudi najprimerneje s pobožnostjo na č. sv. Alojziju. Gl. razne pobožnosti na nasl. strani ovitka.

17. Torek, Sv. Paskal. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Sreda, Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan.

19. Četrtek, Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

20. Petek, Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 13. dan. Gl. tudi 15. dan!

24. Torek, Marija Pomočnica. P. o. čl. br. N. Lj. G.

26. Četrtek, Vnebohod. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e. Dalje p. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odp. rimskih postajnih cerkva; gl. seznam odp. za veliko noč v 4. št. »Bogoljuba«; 2. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 3. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 4. čl. Marijine dr.; 5. čl. škap. br. karm. M. b. v br. ali žup. e.; 6. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 7. čl. dr. kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine. — V. o.

27. Petek, Kdor opravlja pred binokstmi ali v osmini praznika devetdnevno na č. Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odp. 7 let in 7 kvadranten, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

29. Nedelja, zadnja v m. Sv. Magdalena Paciška. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.; 2. čl. škap. br. karm. M. b.

30. Ponedeljek, Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Torek, N. Lj. Gospa presv. Sreca, Sv. Angela. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. danes ali v osmini v br. e.; 2. istim kakor 13. dan, kjer se ta dan obaja spomin sv. Angele.

Razne pobožnosti. 1. Smarnice. Kdor hodi k šmar-nicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na č. M. b., dobi vsak dan 300 dni odp., enkrat v m. pa p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom sv. S. J. sv. obh. in moli p. n. sv. o. v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 15. maja, prvi izmed petkov 20. maja. — 3. Sestnedeljska pobožnost na č. sv. Alojziju. Kdor 6 nedelj po vrsti prejme sv. o. in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na č. sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne prejel sv. o., bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 15. maja. Zadostuje spoved, opravljena vsakih 14 dni; kdor pa sv. obh. prejema skoraj vsak dan, ni vezan na določen čas glede spovedi.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim. kir. odd. v p.
Ordinira: 11.—1.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delav-nik ob 12 in stane mesečno samo Din 12.—.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

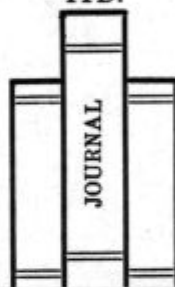
obrestuje hranilne vloge najugodneje.

Novo in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%

Čateške toplice

najbolj vroči (57° C) radioaktivni vreli v dravski banovini, pošta Brežice ob Savi, postaji Brežice in Dobova. Začetek sezone dne 1. maja, v pred-in posezoni znatni popusti. Zdravijo se z neprekosljivim uspehom bolezn: Visoki krvni pritisk (hipertonija), revmatizem sklepov in mišičevja, vnetje in protin, nevralgično trganje, išias, nevraste-nija, zastarele poškodbe kosti in sklepov, ohromelost, kronični eksudati in vnetja, ženske bolezni in drugo. Rekonvalescenti, slabotni in slabokrvni najdejo tu svoje izgubljeno zdravje. Prospekte razpošilja uprava toplic, ter se priporoča in daje na znanje cenjenim gostom, da je preuredila restavracijo in jo priporoča radi izvrstne kuhinje.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

HERSAN ČAJ

DELUJE dobro pri obolenju želodca, jeter in ledvic.
POMAGA pri arteriosklerozi in hemoroidih.
POLAJŠUJE muke in bolečine pri revmatizmu in protinu.
UBLAŽUJE bolečine pri mesečnem perilu in meni.
ODSTRANJUJE motnje pri debelenju in napravi vitko.

Dobiva se v vseh lekarnah

Reg. S. br. 19.830/533

Otrokom ZA BIRNO IN PRVO OBHAJLO

15:-

45300-2204

Za lepe dni najcenejši in najprilagodljivi otroški platneni čevlji z gumijastim podplatom. Velikost 27-34 din 19.-, št. 35-42 din 25.-, moški din 29.-. Izdelujemo jih v beli, sivi in drap barvi.

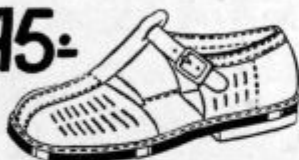
39:-

2460-43600

Zelo lepi in okusni otroški čevlji, izdelani iz finega boksa v rujavi barvi ali iz laka kombinirani s sivim boksom. Štev. 23-26 din 49.-.

45:-

2781-03802

Najboljša otroška zračna obutev za pomlad so te sandale iz močnega unja z usnjenim podplatom. Št. 27-30 din 49.-, št. 31-34 din 59.-, št. 35-38 din 79.-; moški din 99.-.

59:-

2821-63600

Lakasti otroški fleksibilni čevlji na zavezovanje, z usnjenim podplatom. Št. 27-30 din 69.-, št. 31-34 din 79.-.

19:-

48421-6608

Otroški gumijasti čevlji na zaponko, praktični za šolske otroke, kateri imajo daleč v šolo. Velikost 27-30 din 25.-, 31-34 din 29.-, ženski din 35.-.

45:-

2961-43864

Dobrim otrokom za pomlad fina fleksibilni sandala z okrasom in zaponko preko rista. Od št. 27-30 din 49.-, št. 31-34 din 59.-, št. 35-38 din 69.-.

49:-

2151-73612

Za Vaše najmlajše fini in lahki čevlji v rujavi barvi, z okusnim okrasom in zaponko preko rista. Štev. 27-30 din 59.-, št. 31-34 din 69.-.

69:-

6622-44600

Okusni in močni otroški čevlji, izdelani iz močnega boksa, z usnjenim podplatom in usnjeno peto. Štev. 31-34 din 79.-, št. 35-38 din 89.-.

39:-

2850-63605

Najbolj zahtevani otroški čevlji iz finega laka, na zaponko, z močnim usnjenim podplatom. Od št. 24-26 din 49.-, od št. 27-30 din 59.-, od št. 31-34 din 69.-.

45:-

3222-48809

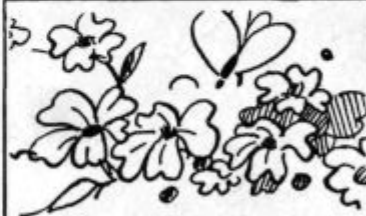
Zivahnim otrokom za šolo in igro najprilagodljivi so ti polčevlji iz močnega usnja in z neraztrgljivim gumijastim podplatom. Od št. 31-34 din 49.-, od št. 35-38 din 59.-.

59:-

2861-63665

Lepl otroški lakasti čevlji z okrasnim jezikom preko rista. Od št. 27-30 din 69.-, od št. 31-34 din 79.-. - Iste iz belega nubuka za isto ceno.

Bata